

THE DAY OF SMALL BEGINNINGS

VOLUME 1

(Hebrew)

ZAC POONEN

ימי קטנות

כרך ראשון

הכנה לשרות

מאת
זאק פונן

תרגום: אביבית רוח
עריכה: שרי אברמסון

זכויות יוצרים – זאק פונן (2005)

ספר זה מוגן בזכויות יוצרים על מנת למנוע שימוש לרעה.

אין לשכפל או לתרגם ספר זה מבלי הסכמה מפורשת מהסופר.

תינתן רשות עבור הורדת חלקי הספר השונים והדפסה של חלקי הספר בתנאי שהדבר ייעשה לחלוקה חופשית, בחינם, ובתנאי שלא ייעשו כל שינויים בכתוב, ששם הסופר וכתובתו מצויינים ובתנאי שהערות זכויות היוצרים כלולה בכל תדפיס.

לפרטים נוספים, צור קשר עם:

כנסיית האחוזה הנוצרית

כיכר דה קוסטה 40

הארכת כביש וילר

בנגלור 560084

הודו

Copyright-Zac Poonen (2005)

This book has been copyrighted to prevent misuse.

It should not be reprinted or translated without written permission from the author.

Permission is however given for any part of this book

to be downloaded and printed provided it is for FREE distribution, provided NO ALTERATIONS are made, provided the AUTHOR'S NAME AND ADDRESS are mentioned, and provided this copyright notice is included in each printout.

For further details, please contact:

Christian Fellowship Church

40, DaCosta Square ,

Wheeler Road Extension,

Bangalore-560084,

India.

וגם אני חשב את-הכל לחסרון לעמת מעלת דעת ישוע המשיח אדני אשר בעבורו חסרתי את-נפשי מכל-אלה ואחשבם לסחי להרויח את-המשיח ולהמצא בו: פיליפיים ג:8

איני הולך לחלוק עמכם אוטוביוגרפיה, אלא זיכרון אירועים מעבריים אשר היוו אבני דרך בהתפתחותי הרוחנית. העליתי אותם על הכתב בעיקר כדי לאתגר אנשים צעירים להיות נאמנים לאלוהים, על מנת שניתן יהיה להכשירם לשירותו ולכל יאבדו תקווה או יתיאשו בשעת כשלון.

לעיתים קרובות, לפני שאלוהים מפקיד לידינו משימות חשובות, הוא בוחן אותנו בתחומים שונים. דלתות גדולות נעות על צירים קטנים. לפני שהוא מפקיד לידינו דברים גדולים הוא בוחן אותנו על מנת לוודא שאנו נאמנים בדברים הקטנים. כמו עם אדם וחוה, אלוהים דורש בראש ובראשונה, ציות לקולו.

זיכרון מוקדם של ציות לקולו של אלוהים, נחקק בי בהיותי בן חמש עשרה, זמן מה לאחר שהצטרפתי למכללה לביטחון לאומי בחדקווסלא (פונה) ללימודי קצונה ימית. היה זה בשנת 1955 במהלך חופשה בבית הוריי, בניו דלהי. באחד מערבי ראשון הלכתי לאסיפה בקהילה. בשעה תשע היה עלי לתפוס אוטובוס חזרה. בעודי בתחנה עלתה בי לפתע המחשבה כי עלי להעיד בפני מישהו את עדות ישוע המשיח. באותו ערב, שוב שמעתי את החדשות הטובות של הבשורה וחשתי שעלי לחלוק אותן עם מישהו בטרם אפרוש לישון. עם זאת, לא הייתי בטוח אם זה היה אלוהים או רק מחשבותיי. על כל פנים, נעשה מאוחר והיה עלי לשוב בהקדם.

במרחק נראו פנסי אוטובוס מתקרב. "אם זה לא הקו לביתי", אמרתי חרש לאלוהים, "אראה בזה סימן ממך שעלי להעיד היום בפני מישהו לפני שובי. אם זה כן הקו שלי, אעלה עליו ואסע הביתה". האוטובוס התקרב וזה לא היה הקו שלי. קמתי ופניתי לכיוון הגינה הציבורית הקרובה בתקווה לפגוש מישהו שיהיה קל למסור לו את עדותי- כיוון שהייתה זו הפעם הראשונה שהעזתי להעיד במקום ציבורי, לבדי.

איש זקן ישב על ספסל בגינה, ניגשתי והתיישבתי לידו. פתחתי איתו בשיחה קלילה בהינדית עד שאזרתי עוז לשוחח איתו על ענייני נצח. סיפרתי לו על האהבה שאוהב אותנו אלוהים ועל מותו המכפר של ישוע המשיח בעד חטאינו. הוא הקשיב לי במתינות. כיוון שאלוהים עודד אותי לחלוק את עדותי עם האיש הזה, אני מניח שהוא רצה להגיע אליו דרך עדותי. זו הייתה הפעם הראשונה שיצאתי בגבורה להעיד לבדי במקום ציבורי. אלוהים בחן אותי כדי להיווכח אם אציית לעידוד הרוח.

יום זה היה "יום קטנות" (זכריה ד:10). מאז, איפשר לי אלוהים לשאת את דברו בפני אנשים רבים, בחלקים רבים של העולם. אולם הכל החל במעשה קטן של ציות, בערב יום ראשון אחד בניו דלהי. הייה רגיש לקולו של רוח הקודש. לעולם לא תדע עד שתעמוד לפני אלוהים, כמה פספסת בכל פעם שלא צייתת לקולו.

פרק 2 | בטחון בישועה

יש מי שזוכרים את היום והשעה של לידתם החדשה, לא אני. למען האמת, אף איני יודע באיזו שנה נולדתי מחדש. אין בכך לומר שהלידה מחדש הינה תהליך הדרגתי, היא לא. המעבר ממוות לחיים במשיח, קורה ברגע. אלא שרבים שהתחנכו בבתים יראי אלוהים, יתקשו להצביע על הרגע בו נס זה קרה. מכיוון שהזמנתי את אלוהים לשכון בליבי פעמים לא מעטות, קשה יהיה לי לומר מתי בדיוק היה הרגע.

אם זכרוני אינו מטעני, בהיותי בן שלוש עשרה לערך הזמנתי את אלוהים לראשונה לשכון בליבי. אולם משום שלא חשתי שינוי של ממש כשהתפללתי לא ידעתי אם הוא אמנם בא או לא. הזמנתי אותו שוב ושוב, במשך שנים אחדות, אלא שעדיין לא חשתי דבר! לפיכך לא ידעתי אם אמנם נושעתי או אם לא.

אני כצוער במכללה לביטחון לאומי, ספטמבר 1955

בבית הוריי, תחת מרותם, נמנע ממני בידור גשמי לסוגיו כמו קולנוע וכו'. אולם מרגע שהצטרפתי למכללה הצבאית ולחיל הים ההודי, הייתי אדון לעצמי. ביקורי בכנסייה נמשכו רק מכורח ההרגל, בלא אמונה.

מהתנסויותיי אלה, עם זאת, יצא משהו טוב אחד. גיליתי שכל מה שיש לעולם הזה להציע הוא ריק וחלול – אין ביכולתו לספק אותי לאורך זמן. באחד מימי יולי של שנת 1959 בעודי בחדרי בבסיס הצי ההודי בקוצ'ין מהרהר בכך בשעת קריאה בכתובים, הגעתי לבשורה על-פי יוחנן ו:36, שם אומר ישוע "וְהָבֵא אֵלַי לֹא אֶהְדָּפְנוּ הַחוּצָה". את הפסוק הזה קראתי פעמים רבות בעבר, אולם באותו יום זה הכה בי בעוצמה- והאמנתי. ידעתי כי באתי לאלוהים פעמים רבות בעבר. לפתע הבנתי שאם עשיתי את חלקי, אז כנראה שישוע עשה את חלקו- הוא קיבל אותי! גיליתי אפוא כי חוסר אמונה הוא החטא הנורא מכל (ר' יוחנן 9:16). שהרי אם לא האמנתי בדבר אלוהים, הפכתי אותו בכך לשקרן- וזה הע' לבון הגדול ביותר שיוכל מישוע להפנות כלפיו. אחרי שש שנים בהן התחבטתי לכאן ולכאן, האמנתי- והייתי בטוח שנושעת.

מה למדתי מניסיוני? שני דברים.

ראשית, כשאניך בטוח בישועתך, קל מאוד להתיימש ולחזור לסורך.

שנית, אמונה הינה מתנה מאלוהים. הייתי בן תשע עשרה כשקיבלתי לראשונה ביטחון בישועתי. קרוב לחמישים שנה חלפו מאז, אולם מאז לא הטלתי ספק בישועתי ולו פעם. הטלתי עוגן בקרקע המוצקה של דברו המהימן של אלוהים וספינתי לא נסחפה. סופות עזות הכו בי באותן שנים וספינתי התנוודה לעיתים בפראות, אולם העוגן החזיק. איך אוכל להסביר זאת? אוכל לומר רק שבאותו היום, נתן לי אלוהים את החסד "להאמין", בדברו. האמונה הינה מתנה מאלוהים, לא נוכל להתפאר בה. כל שנוכל הוא לפאר את שם אלוהים, בענווה.

פרק 3 | עוז עזרה בצרות

ביולי 1959 התגוררתי בבסיס חיל הים בקוצ'ין. הוסמכתי אז כקצין חיל הים. באותו חודש קיבלתי גם את הביטחון בישועתי והחלטתי להיות בכל נפשי ומאודי לאלוהים.

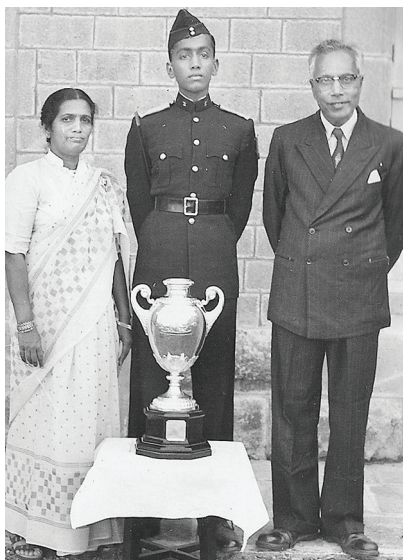
ערב אחד, שניים מחברי הקצינים דיברו על סרט שיוקרן באותו ערב בקולנוע של הבסיס והציעו שנלך יחד. בעבר נהגתי ללכת איתם לקולנוע אלא שעכשיו משנולדתי מחדש, בחסד ישוע, החלטתי שלסרטים כאלה לא אלך יותר. אלוהים שחרר אותי מהחשק לצפות בסרטים. אלא שלא היה לי את האומץ לספר לחברי שאני עכשיו מאמין שנולד מחדש. אז הצטרפתי אליהם, אולם לכל אורך הדרך ליבי זעק לאלוהים שאיכשהו יציל אותי מהמצב הזה.

כשהגענו לאולם הקולנוע, ראינו על חזית הבניין הודעה על כך שמשלוח הסרט התעכב וההקרנה לאותו ערב בוטלה. חברי התאכזבו ואילו אני התרגשתי. אושר מילא אותי; אלוהים עשה עבורי נס. האירוע הזה חיזק את אמונתי מאוד, הבנתי שיש לי אב בשמים ושהוא יהיה "עז; עֲזָרָה בְּצָרוֹת, נִמְצָא מָאֵד" (תהילים מו:1). אלוהים ענה לזעקה שבליבי, שלא הגו שפתיי.

אז לראשונה חוויתי מענה ניסי לתפילה. הכתובים אומרים "הִתְעַנְג עַל-יְהוָה; וְיִתֶּן-לְךָ, מִשְׁאֶלֶת לְבָבְךָ". התענגתי על אלוהים לבדו באותו היום, לא ביקשתי דבר מלבדו. משאלת ליבי הייתה שהצפייה בסרט תימנע ממני. ואלוהים נענה לה.

אולם מששבתי לחדרי, אלוהים אמר לי כי הוא לא יעשה זאת עבורי שוב. בפעם הבאה הוא רוצה שבעצמי אומר "לא" לחברי, כך בלבד אוכל להתחזק בחסדו. אם אלוהים היה עושה עבורי את אותו הנס בכל פעם, לא הייתי מתחזק רוחנית או נעשה נועז. כשפנו אלי חברי שוב והציעו שנלך לסרט, השבתי להם בעזות שאני עכשיו מאמין בישוע ושלא אצטרף אליהם יותר לקולנוע.

הבנתי אז מדוע אלוהים לא עונה להרבה מתפילות-הבקשה שלנו. אנו למעשה מבקשים ממנו לעשות ניסים שיעשו לנו את החיים קלים. לו היה אלוהים עושה את כל הניסים האלה, היינו נעשים מאמינים רשלנים ועצלנים-לא חזקים, נמרצים ועזים כפי שהוא חפץ שנהיה. אלוהים יעודד אותנו במענה

עם הורי, בסיום לימודי במכללה לביטחון לאומי, כראשון מבין כל הצוערים (דצמבר 1957)

לתפילה בדרך נס, מדי פעם. אולם במקרים רבים הוא לא נענה לבקשותינו כדי שלא נישאר חלשים ופחדנים. ההבנה הזו עזרה לי לפתור תעלומות רבות בנוגע לתפילה.

במהלך ארבעים ושש השנים האחרונות, אלוהים נענה לכל תפילותיי-כולן, מאה אחוז! האם זה מפתיע אותך? הרשה לי להסביר. בדומה לשלושת צבעי הרמזור, תשובתו של אלוהים הייתה לעיתים "כן" (ירוק), לעיתים "חכה" (צהוב) ולעיתים "לא" (אדום). הוא ענה לכל תפילותיי. הציות לרמזור מספק בטיחות. אני בדומה מצאתי ביטחון רב בקבלת המענה של אלוהים- יהיה אשר יהיה.

פרק 4 | ציות צעד אחר צעד

אני כמתלמד על ספינה (1958-1959)

לאורך השנים גיליתי שאלוהים מוליך אותנו צעד אחר צעד. הוא מבטיח, "בְּלִכְתְּךָ לֹא-יֵצֵר צֶעֶדְךָ" (משלי ד:12). הענן הנחה את בני ישראל במדבר מדי יום, באותו אופן שבו רוח הקודש מנחה אותנו היום.

מיד לאחר שקיבלתי את הביטחון בישועתי, נאמר לי שהצעד הבא הוא טבילה במים. הוטבלתי בינ-קוטי בכנסייה סורית אורתודוקסית. ידעתי גם כי ישנם מאמינים משני עברי הגדר התיאולוגית הזו; מי שנטבלו כתינוקות ומי שנטבלו שוב כמאמינים. החלטתי, על כן, ללמוד את דבר אלוהים בנושא.

בזמן שלמדתי את דבר אלוהים גיליתי מספר אמיתות: ראשית כל, אין שום איזכור לטבילת תינוקות בברית החדשה. ישנם מספר אזכורים למשפחות שלמות שנטבלו יחד, אולם לא נזכר אם היו תינוקות. יוחנן המטביל הטביל רק אנשים בוגרים. ישוע עצמו נטבל רק כאדם בוגר. ישוע הטביל מבוגרים (יוחנן ד:1) וברך ילדים-בהניחו את ידיו עליהם. בקהילות רבות היום נעשה ההיפך הגמור: הם מטבילים את הילדים, ומברכים את המבוגרים! כשאלוהים מחק את עברי זה כלל גם את טבילתי כתינוק, זו שאין לה מקור בכתובים! צעד הציות הראשון שנקט כל מאמין בספר "מעשי השליחים" היה טבילה במים.

לימוד זה שכנע אותי שעלי להיטבל. עם זאת, מאמינים רבים שהוטבלו בילדותם סיפרו לי כי קיים צורך גדול יותר להטיף את הבשורה בקהילות האורתודוקסיות מאשר באסיפות המאמינים שנולדו מחדש ושאם אטבל בפומבי, אגורש מהכנסייה האורתודוקסית ולא אוכל לבשר להם את דבר אלוהים. זה נשמע לי כנימוק משכנע מאוד וכך החלטתי שלא להיטבל.

כך זה נמשך שמונה עשר חודשים. אלא שבכל פעם שכרעתי ברך להתפלל, חשתי שאלוהים אומר לי "אם אינך מקשיב לי, מדוע שאקשיב לך"? לכל אורך חודשים אלו לא התקדמתי רוחנית! זה התחיל להטריד אותי. לבסוף אמרתי לאלוהים שאציית לו, גם אם יעיפו אותי מכל הכנסיות בעולם, ובינואר 1961, נטבלתי.

לאחר הטבילה, חיי ברוח החלו לגדול בקצב. הבנתי אז שלא אוכל לברך אחרים, אם לא אציית למצוותיו בעצמי. על כן, החלטתי שאציית לדבר אלוהים באשר הוא, בעניינים קטנים כגדולים, מבלי להתחשב במה שיאמרו אנשים או קהילות. איזה אובדן רוחני אנו חווים כשאנו מקשיבים לנימוקי ההיגיון האנושי וממרים את פי אלוהים.

מאז אותו צעד ראשון של ציות, לפני ארבעים וחמש שנה, הדריך אותי אלוהים בצעדי ציות נוספים רבים. אולם רק כשצעדתי קדימה בציות, הוא הראה לי את הצעד הבא. "גֵּר-לְרֵגְלִי דְבָרְךָ" (תהילים קיט:105). אלוהים מאיר לנו רק את הצעד הבא ולא את הדרך כולה. זה כמו להחזיק לפיד ולהתקדם בדרך אפלה. נוכל לראות רק מקצת הדרך בכל רגע- מספיק לצעד הבא. כדי לראות עוד הלאה, עלינו להתקדם קדימה.

אם לא הייתי עושה את הצעד הראשון הזה של ציות, ייתכן שלעולם לא הייתי רואה צעד נוסף ברצון של אלוהים לחיי. כך הייתי מבזבז את כל ימי בעולם הזה, גם לו הגעתי לגן עדן. אם אלוהים מראה לך צעד שדורש ממך ציות- ציית מיד, שאם לא כן תפספס את הרצון של אלוהים לחייך.

ציות, הינו עניין של צעד אחר צעד.

בראשית שנת 1961, מיד לאחר שנטבלתי, הדריך אותי אלוהים אל הצעד הבא בהליכתי איתו. החוב שלי לאלוהים נוכח לגמרי. עתה הגיעה שעת לנכות את חובותיי לבני אדם.

נזכרתי כי בעבר הונית את רשויות המס. ישוע אמר "תִּנְנוּ לְקִיסָר אֶת אֲשֶׁר לְקִיסָר" לפני שתוכלו לתת "לְאֱלֹהִים אֶת אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים" (מתי כב: 21). שאם לא כן, ניתן לאלוהים כסף שגנבנו מהקיסר. חישבתי כמה עלי להשיב לרשות. היססתי בין שני מספרים, אחד גבוה בעשרים אחוז מהשני. לבסוף, כיאה לטבע האדם, בחרתי במספר הנמוך יותר. באחד הימים קראתי בספר במדבר ה: 6, 7 שאלוהים ציווה על בני ישראל להוסיף עשרים אחוז לסכום החוב! זה היווה ציווי ישיר לליבי מאלוהים: הוא רצה שא-שיב את הסכום הגבוה יותר. הסכום הזה הגיע לכמות שהיא פי ארבע ממשכורתי החודשית! התחלתי לחסוך כפי יכולתי מדי חודש על מנת להשיב את החוב במהירות האפשרית.

כשחשכתי לבסוף את כל הסכום הנדרש, עמדתי בפני בעיה נוספת. ברשות המס לא הייתה מחלקה שיועדה לאנשים ישרים שרצו להשיב את חובם! שירות הרכבות שייך היה לממשלה אז הלכתי לתחנת הרכבת וקניתי כרטיסים עד לקצה השני של הודו וחזרה ולאחר מכן קרעתי אותם לגזרים. כך וידאתי שהכסף חזר לקופת המדינה. חשבון הבנק שלי היה ריק לגמרי, אולם ליבי היה מלא בחדוות אלוהים.

מיום שהחליט זכי, בבשורה על פי לוקס פרק יט', לפצות את כל מי שעשק, אמר ישוע "הַיּוֹם הָיְתָה תְּשׁוּעָה... כִּי בָּא בֶן־הָאָדָם לְבָקֵשׁ וּלְהוֹשִׁיעַ אֶת־הָאָבָד" (לוקס יט: 9, 10). זכי, כשאר בני האדם, היה אבוד בתאוות בצע וישוע הושיעו. "כִּי שָׂרֵשׁ כָּל־הָרָעוֹת אֶהְבֶּת הַכֶּסֶף" (ראשונה לטימותיוס ו: 10) וממנה אלוהים חפץ להושיענו. רק אז הוא יוכל לומר ש"הַיּוֹם הָיְתָה תְּשׁוּעָה" הוא לבדו יוכל לעקור את הרוע הזה מליבנו לצמיחות, אולם הוא יעשה זאת רק למען מי שנכון להודות באהבתו לכסף ומבקש להיוושע מכך.

חובות אינם תמיד חובות כספיים. לעיתים, נגלה שאנו חבים התנצלות. כשהייתי ילד, נהגתי לאסוף בולים. פעם בילדותי גנבתי בול מאוסף של חבא. אלוהים הזכיר לי את העניין הפעוט הזה ואמר לי ללכת ולהודות בחטא הזה (שבצעתי לפני יותר מעשור) ולבקש את סליחתו של חברי. זה היה קשה יותר מלהשיב חוב לממשלה- היה עלי להשפיל את עצמי בפני אדם אחר. אף על פי כן, החלטתי לכתוב מכתב זה. שוב מילאה את ליבי חדוות אלוהים.

במקרים מסוימים, אין ביכולתנו לפצות על עוולות שבצענו. במקרים כאלה אל לנו להניח לשטן להטרידנו, אלא עלינו לקבל את סליחת אלוהים ולהרפות. אלוהים יראה לנו את כל העניינים שעלינו להסדיר. כשהוא יצביע על משהו, הוא יבחן אותנו על מנת להיווכח אם נשפיל את עצמנו ונציית לו מיד- יהיה המחיר אשר יהיה.

אילולא הייתי מציינת לאלוהים מיד בשני עניינים אלו, הייתי גורר אחרי שרשרת עם כדור ברזל לאורך כל ארבעים וחמש השנים האחרונות. הייתי מפספס את קריאת אלוהים לחיי. הוא לא היה מפקיד לידי את השירות הנוכחי. איזו חרטה הייתה טורדת את דעתי לנצח בגן העדן.

אלוהים חפץ שילדיו יהיו חופשיים מחובותיהם כלפי כל בני האדם. האם יש חובות בעברך שעליך ליישב? ישב אותם מיד, שאם לא כן תחמיץ את הקריאה של חייך ותתחרט לנצח. עכשיו הזמן לציות גמור! דלתות גדולות נעות על צירים קטנים.

פרק 6 | לקנות או לא לקנות

בראשית שנת 1961, כשעבדתי בבסיס חיל הים בבומביי, נפל מבטי על אקורדיון בחלון ראווה של חנות מוזיקה. חשבתי לקנות אותו וללמוד לנגן. ידעתי עם זאת, שכבן אלוהים, עלי לדרוש את רצון אלוהים בכל דבר-קטן כגדול. לכן התפללתי, ודרשתי את רצונו. אלא שלא ידעתי כיצד למצוא את רצונו בעניינים כאלה, אז ביקשתי ממנו סימן. אמרתי לו שאם מחיר האקורדיון יהיה בטווח מסוים, אדע שהקנייה ברצונו. אם מחירו יעלה על הסכום שנקבתי, אדע שאלוהים אינו חפץ בקנייה. מכיוון שהשתוקקתי מאוד לקנות את האקורדיון, קיוויתי מאוד שהוא יעלה פחות מהמחיר שנקבתי.

אולם לא כפי שקיוויתי וגם לאחר שהתמקחתי, המחיר הנמוך ביותר שהוצע עליה רק במעט על המחיר שנקבתי בפני אלוהים. התחלתי לחשוב על מספר גורמים. ראשית, היה לי די כסף כדי לקנות אותו. שנית, ממשלת הודו אסרה על ייבוא אקורדיונים, לכן זה היה קרוב לוודאי האקורדיון האחרון בכל בומביי. שלישית, רציתי ללמוד לנגן רק כדי שאוכל לנגן במפגשים עם חברי המאמינים.

אולם העובדה הייתה שביקשתי מאלוהים סימן, והסימן היה- שלילי. אז החלטתי שלא לקנות את האקורדיון ויצאתי מהחנות. הייתי די מאוכזב אולם שמחתי מאוד שצייתי לדברו.

ימים מעטים לאחר מכן, חלקתי את עדותי במשיח עם חבר שאינו מאמין. הוא שאל אותי שאלה מהכתובים ולא היה לי מענה. הייתי נבוך כמאמין שאין לי מענה לשאלה מהכתובים. שבתי לחדרי והחלטתי ללמוד את הכתובים ביסודיות על מנת שאוכל בעתיד לתת מענה לכל שאלה מהכתובים.

מהרגע בו קיבלתי בטחון בישועתי ב 1959, גיליתי רצון עז לקרוא את הכתובים מדי יום. תחילה, החלטתי לקרוא את הספר כולו בזריזות, קריאה שארכה שישה חודשים. הבנתי מעט מאוד ממה שקראתי, אולם הדברים שקראתי, בין שהבנתי ובין אם לאו, חיזקו את אמונתי. עם זאת, לא הייתי תלמיד שהתעמק בלימוד הדבר.

אלא שעתה, לימוד דבר אלוהים הפך לתשוקה. ביליתי שעות עם הכתובים, בזמני הפנוי, יום ולילה. חסכתי קצת כסף וקניתי קונקורדנציה. בתום זמן מה, אני, שלא ידעתי דבר על דבר אלוהים, התחלתי להבין אמיתות יקרות מהכתובים.

הבנתי אז, מדוע אלוהים לא רצה שאקנה את האקורדיון. אם הייתי קונה אותו הייתי מעביר שעות בלימוד נגינה עליו. וכפי שכל מוזיקאי יודע, אין סוף לאימוני הנגינה. זה הרי מרדף אינסופי. הייתי הופך עבד לאקורדיון.

שש שנים לאחר מכן, הצלחתי לקנות אקורדיון במחיר נמוך יותר, מחבר. אבל אז כבר הייתי כה שקוע בדבר אלוהים, שהאקורדיון לא יכול היה לשעבד אותי. אני שיעבדתי אותו. מעולם לא הפכתי למוזיקאי מקצועי משום שלא אלוהים הייתה תכנית אחרת עבורי. מה שלא ידעתי ב 1962. היום עם זאת, אני מודה לאלוהים שעשה אותי מורה של דברו ולא נגן אקורדיון ושביילתי את חיי בחקר דברי אלוהים ולא במוזיקה. ישנם מוזיקאים מאמינים מחוננים רבים, אולם לא הרבה מורים משוחים לדבר אלוהים.

דלתות גדולות נעות על צירים קטנים.

פרק 7 | טבילה ברוח הקודש

בראשית שנת 1963, הוצבתי בבסיס חיל הים בקוצ'ין. בשנתיים שחלפו למדתי את דבר אלוהים ביתר שקידה ורכשתי ידע מעמיק למדי בכתובים- מספיק כדי להטיף באסיפות הקהילה. אולם זיהיתי העדר ממשי של גבורה בשירות שלי. בקהילה שבה הייתי חבר, למדנו את הכתובים, אלא שזה היה כמו לימוד ספר היסטוריה. זה היה לימוד אינטלקטואלי! הדרשות ששמעתי אז באסיפות הקהילה היו ארוכות ומשעממות. חסרה בהן הרעננות והאש של רוח הקודש.

ישוע אמר פעם לצדיקים שהם אינם יודעים את הכתובים או את גבורת האלוהים (מתי כב:29). במ- קרה שלי, ידעתי את הכתובים- במידת מה- אולם לחלוטין לא הכרתי את גבורת אלוהים. ישוע אמר לתלמידיו כי הם ישאו גבורה רק לאחר שייטבלו ברוח הקודש (מעשי השליחים א:5, 8). אולם גיליתי שקהילות שונות לימדו אחרת את הנושא. היו שלימדו שכל מי שנולד מחדש ניטבל ברוח הקודש אוטומטית ברגע הלידה החדשה. אחרים לימדו כי מי שנולד מחדש צריך לדרוש את אלוהים באופן מיוחד בנוגע ללידה ברוח הקודש. אני הייתי נבוך. אולם נוכחתי כי ישוע עצמו ניטבל ברוח הקודש לפני שהחל בשירותו (מעשי השליחים י:38). אם כך, ודאי שאזדקק לה גם אני! ישוע גם אמר כי כל מי שמאמין בו, נהרות של מים חיים יזרמו ממנו. אולם ממני זרם זרזיף דק. הבנתי שאני מפספס משהו. החלטתי לדרוש את אלוהים במטרה לקבל את גבורתו, מבלי לשקוע לשיח התיאולוגי הזה על רוח הקודש. רציתי את הנהרות של מים חיים.

ביקרתי במספר קהילות שהדגישו את השירות של רוח הקודש, על מנת להיווכח אם יוכלו לעזור גם לי. קהילות אלו היו נלהבות מאוד, אולם התאכזבתי ממה שראיתי. היה הרבה רעש ורגשנות אולם מעט דגש אם בכלל, על הניצחון על חטא או על אופיו של המאמין (שזה בעיקר מה שרוח הקודש בא לתת לנו). נדמה היה גם שרבים מרועי הקהילות היו אוהבי כסף! רועה קהילה אחד אמר לי שאם אני רוצה להיטבל ברוח הקודש עלי לחזור ולומר את המילה "הללויה". סירבתי, משום שידעתי שלא כך קיבלו השליחים את רוח הקודש. זו לגמרי לא הייתה ההתמלאות ברוח שחיפשתי. הזיוף רק הוכיח לי כמה יקר ונדיר הדבר האמיתי. אמרתי לאלוהים שאיני חפץ במה שראיתי בקהילות אלה. אני רציתי את הטבילה האמיתית ברוח הקודש שהשליחים נטבלו בה בחג השבועות. מדי יום זעקתי לאלוהים בנוגע לכך.

ראיתי בכתובים שישוע נמשח ברוח הקודש כשהחליט להיטבל במים. מה שסימל את בחירתו למות לעצמו, לחייו הוא. אלוהים הראה לי אז, שחיים מלאים ברוח כרוכים בצלב. הוא אמר לי שאם תמיד אבחר בצלב, גבורתו אף היא תהיה עלי תמיד.

באותם ימים מילא אותי אלוהים ברוח קודשו. לא היה לזה כל ביטוי פיזי, אולם מאז ואילך, חשתי רעננות, חירות ועוצמה בשירות שלי. חוויתי לראשונה את מתנת הנבואה - להדריך, לעודד ולאתגר אחרים (ראשונה לקורניתיים יד:3). אהבתי לישוע התעצמה והשתוקקתי לשרתו בכל ליבי. הצלב הפך יקר לליבי. היה בי להטעם להביא אחרים לידיעת ישוע המשיח. לא דיברתי בלשונות באותם ימים אלא רק אחת עשרה שנים מאוחר יותר.

הימלאות זו הייתה רק ההתחלה. מאז היה עלי להתמלא שוב ושוב ברוח הקודש (במעשי השליחים נזכרות שלוש פעמים בהן פטרוס התמלא ברוח הקודש). מים יכולים למלא ספל, באר, או נהר, שתכור לתם שונה. כשהקיבולת שלנו גדלה עלינו להתמלאות מחדש. יכולת ההכלה שלי הייתה אז רק כמידת ספל - אולם גדושה ומשופעת. שנים אחר כך היא תהיה לנהר.

פרק 8 | דלת פתוחה לרווחה

צעירים רבים מתמרמרים בטענה שאחים בוגרים אינם מאפשרים להם לשרת בקהילה. אולם השירות מקורו באלוהים ולא בבני אדם. אם אלוהים החליט למשוך אותך לשירות מסוים, איש לא יוכל למנוע את תוכניתו לחייך. אלוהים בעצמו יפתח לך את הדלת הנכונה בזמן הנכון. לא תצטרך לפלס את דרכך בכוח ולא תזדקק לאישור מאיש. גם תחדל להתלונן על כך שמישהו מונע ממך לשרת. ישוע המשיח הוא זה שבידו המפתח לכל דלת של שירות (התגלות ג:7, 8). והוא יכול לפתוח לנו אותן כמו דלתות אוטומטיות הנפתחות מעצמן. אחת הסיבות שאלוהים אינו נותן שירות לאנשים צעירים רבים הינה משום שהם לא דורשים אותו בראשונה - אלא את השירות ועל מנת לזכות בכבוד ולא כדי לפאר את אלוהים.

ב 1963 הייתי בין עשרים ושלוש ומאמין ארבע שנים. זקני הקהילה לא הניחו לי לדבר באסיפות משום שחשבו שאני צעיר ובלתי מנוסה. אז נהגתי לבקר בבתי מאמינים חדשים ומי שכיניו עצמם מאמינים מכורח ההרגל, במקומות מרוחקים שאיש לא הגיע אליהם. לימדתי את הכתובים בקבוצות של שלושה, ארבעה אנשים בבתיים, מדי שבוע. כך לראשונה למדתי להטיף את דבר אלוהים.

באוגוסט 1963, בהיותי בחופשה מבסיס הצי, החלטתי לבקר ב"קהילת חברון" בהיידראבד כדי להתחבר עם אנשי אלוהים שם. "חברון" הייתה קהילת האם של באקט סינג - רועה הקהילה הנוודע ביותר בהודו. אולם הוא עצמו לא היה בהיידראבד בהגיעי. בבוקר יום ראשון, ביקש ממני זקן הקהילה להטיף באסיפה את המסר העיקרי. הטפתי במפגשים קטנים יותר בקהילה שלהם במדארס והוא וודאי שמע על ברכה שצמחה מאותם מפגשים. אולם הקהילה בהיידראבד הייתה גדולה בהרבה, עם למעלה מאלף חברים! ואני מעולם לא דיברתי בפני קהל רב כל כך.

כשדרשתי את אלוהים, חשתי דחף לדבר על חיים של הקרבה. באותו בוקר דברתי על "להגיש לא-לוהים את מה שעולה לנו ביוקר", על סמך דברי דוד בשמואל ב' כד:24. הייתה משיחה בלתי רגילה על דברי באותו הבוקר ורוח של חזרה לאלוהים ותחייה ירדה על האנשים. נדהמתי ממה שראיתי.

כשזקן הקהילה ראה מה עשה אלוהים הוא הודיע מיד על עוד שתי אסיפות מיוחדות איתי- אחת באותו הערב ואחת למחרת בערב. האולם היה מלא עד אפס מקום, בשתי אסיפות אלו. זה היה לגמרי לא רגיל לאסיפות באמצע השבוע. המשיחה של אלוהים שוב נכחה בעוצמה בשתי האסיפות האלה. נדהמתי לראות את פועל אלוהים משום שמעולם עד אז לא חוויתי כזו תחייה רוחנית.

עזבתי את היידראבד למחרת היום ונסעתי למדאראס, שם פגשתי את רועה הקהילה באקט סינג. הוא שמע על ההתעוררות הרוחנית שהייתה באסיפות ושאל אותי מיד למה עזבתי ולא נשארתי להמשיך עם אסיפות התחייה הרוחנית. אלא שאני הייתי צעיר ולא הכרתי את גבורת התחייה הרוחנית ולא ידעתי מה לעשות. על כל פנים, החוויה הזו עודדה אותי להאמין שאלוהים רוצה להשתמש בי בשירותו. וכשהחדשות על התחייה הרוחנית בהיידראבד התחילו להתפשט, החלו להיפתח בפני דלתות רבות בקהילות שונות.

לא הלכתי להיידראבד לחפש שירות. השתוקקתי לאלוהים עצמו, לבדו. לאלוהים היו תכניות להש- תמש בי לשירותו והוא ידע מתי. הוא גם ידע את הזמן הנכון- הזמן שהוא קבע- הוא פתח לי דלת לשירות, מבלי שהשתדלתי כלל.

איש לא יוכל למנוע את התכנית של אלוהים לחייך ולשירותך, אם תבטח בו.

פרק 9 | תפילה שנענתה

באוקטובר 1963 בהיותי בבסיס חיל הים בקוצ'ין, קווייתי להגיע לכנס "החיים ברוח" שעתיד היה לה- תקיים בקהילת חברון בהיידראבד. הגשתי בקשה לצאת לחופשה בראשון לאוקטובר וקיבלתי אישור להיעדר לתקופת הכנס. שבוע לאחר מכן, קבלתי הודעה ממפקדת הצי שקצין אחר ביחידה נדרש לצאת לתערוכה במייסור, באוקטובר, ויהיה עלי להחליפו. ויתרתי על כל תקווה להגיע לכנס.

בשנים עשר לאוקטובר, בדממת הבוקר, הגעתי בקריאת הכתובים היומית שלי לשמואל ב' פרק ב. בפסוק הראשון נאמר "וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּיהוָה לֵאמֹר הֲאֶעֱלֶה, בְּאַחַת עָרֵי יְהוּדָה, וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו עֲלֶה". תהיתי אם היה זה קול אלוהים האומר לי לנסוע או מחשבתי שבקשה לה פסוק לרצות את מאוויי (כפי שלעיתים קרה לי בעבר). התפללתי, והמשכתי לקרוא. בהמשך הפסוק נאמר, "וַיֹּאמֶר דָּוִד אָנֹכִי אֶעֱלֶה וַיֹּאמֶר חֲבֵרֹנָה". האזכור של "חברון" הדהים אותי. ייתכן שאלוהים אכן רוצה שאלך לקהילת חברון לכנס, התפללתי שוב "ישוע אם החופשה שלי בוטלה כפי רצונך, אקבל זאת בשמחה. אך אם זו פעולת השטן, המבקש למנוע את הגעתי אז אני מתנגד לו בשמן! אלוהים, ידעתי, עודד אותנו להתפלל עם עוד מאמינים במצבים בעייתיים (מתי יח:19) וכך עשיתי.

באורח פלא, יומיים אחר כך, יצאה הודעה ממפקדת הצי על ביטול ההשתתפות בתערוכה במייסור. יכולתי על כן לנסוע לכנס בקהילת חברון. נדהמתי ממה שאלוהים יכול לעשות, ברמות הגבוהות ביותר, למען אחד מילדיו הקטנים וחסרי המשמעות.

בכנס, חרג באקט סינג ממסורתו זה חמש עשרה שנה ברציפות. בדרך כלל הוא עצמו נהג להטיף באסיפות הערב, למול הקהל העצום. הוא לא ויתר על השירות הזה, גם לא למען עמיתיו הוטיקים ביותר. אולם עתה, הוא ביקש ממני להטיף באחת מאסיפות הערב. הייתי רק בן 23 אז, וזו הייתה הפעם הראשונה שדיברתי מול קהל שמנה למעלה מחמשת אלפים איש. אלוהים משח אותי ונתן לי חירות עצומה למסור את דברו.

המשיחה המיוחדת שהייתה עלי באסיפה, החירות לדבר והתגובות מהקהל עודדו אותי מאוד. באקט סינג אף הוא זיהה זאת וביקש ממני להטיף איתו באסיפות, במקומות רבים נוספים. ידעתי עכשיו, שאלוהים משח אותי להיות משרת של דברו. הייתי צעיר ונוקקתי לביטחון כזה מאלוהים עצמו- לה- סכמה שהוא נתן לדבר שדיברתי. הביטחון הזה סייע לי לשמוע אותו בברור, כשבעה חודשים לאחר מכן כשקרא לי לעזוב את הצי ולהקדיש את עצמי למשרה מלאה בשירותו. למדתי מהחוויה הזו גם על הכוח העצום שיש בתפילת אמונה ובתפילה עם עוד מאמינים. כל גבורת המשיח יורדת לתמוך בילדיו כשהם מתפללים יחד באחדות ואמונה.

א את המסר שחלקתי שם, "כלי חדש מלא מלח" ניתן לקרוא באתר האינטרנט שלי: <http://poonen.org/zac>

זה היה אירוע משמעותי בחיי אילולא התבטלה השתתפות הצי בתערוכה באוקטובר 1963, לא הייתי יכול להגיע לכנס וייתכן שלא הייתי זוכה לביטחון לשירות העתידי הנרחב שאלוהים תכנן לי. יתרה מזאת, לולא ההרגל להקשיב לאלוהים מדי בוקר ולהתפלל על יסוד דברו השלוח אלי, ייתכן שלעולם לא הייתי מתפלל לאלוהים שישנה את הנסיבות ומפספס את תוכניתו עבורי לאותה עת. אלמלא פתח לי אלוהים בדרכו הניסית את הדלת הזו לשירות באותה עת, ייתכן שהייתי הופך למפקד בצי ההודי במקום למשרתו של האל העליון.

פרק 10 | העוז להעיד

ב 1964, במהלך שרותי בקוצ'ין, הפכתי לתלמיד נלהב ביותר של הכתובים; כשמצאתי אמיתות בכתובים שברכו אותי, השתוקקתי לחלוק אותן עם אחרים בקהילה שהייתי חבר בה. אולם, בשל גילי הצעיר, לא ניתנו לי הזדמנויות רבות להטיף שם. אז החלטתי להטיף ברחובות, שם לא נזקקתי לרשות מאיש. פעמיים בשבוע בתום יום העבודה שלי בשתיים עשרה, הייתי מוותר על ארוחת צהריים, מבלה שעה, שעתיים בתפילה ויוצא להטיף שעתיים, ברחוב. הייתי לוקח איתי אח מהקהילה שיתרגם את דברי למאלאיאלם (הניב המקומי בקוצ'ין). היינו עומדים בפינת רחוב ופותחים בשירה, חמישה או עשרה אנשים היו מתקבצים סביבנו והייתי מטיף להם את הבשורה משך חמש דקות בערך. היינו מחלקים עלונים וספרי ברית חדשה וממשיכים הלאה לרחוב הבא.

בתחילה נהגתי להתרחק מבסיס הצי למקומות בהם לא הכירו אותי. לא היה לי אומץ להטיף בפני אנשים שהכרתי. אולם בקשתי מאלוהים בהתמדה את האומץ הזה. אלוהים ענה לתפילתי בדרך כפולה. ידעתי כבר מידה ממשיחת רוח הקודש (כפי שתיארתי בפרקים הקודמים). אולם חשתי שעלי להתמלא ברוח הקודש שוב כדי לאזור את העוז הנדרש (כשם שנזקקו לכך השליחים לאחר הטבילה בחג השבועות ר' מעשי השליחים ד:31). שנית, אלוהים נתן לי התגלות על הסמכות המוחלטת של ישוע המשיח. את האמת המופלאה הזו קראתי בבראשית מא:44 שם פרעה אומר ליוסף "וּבְלִעְדִּיךָ, לֹא־יָרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ וְאֶת־רִגְלוֹ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם". ראיתי שם את יוסף כטיפוס של המשיח. אז המסר שקיבלתי היה שבלי אישורו של ישוע, איש לא יוכל להרים עלי יד, ללעוג לי או לפגוע בי. כשלארשונה אנשים ברחוב קראו לי שטן, ידעתי שזה רק משום שאלוהים התיר להם לעשות זאת. התגלות זו סייעה לי לאין שיעור להתמודד עם התנגדות מאוחר יותר בשירות שלי.

הבנתי אז מדוע הקדים ישוע לומר לשליחיו "נִתְּנָלִי כָּל־שְׁלָטָן בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ" (מתי כח:18-20) לפני ששלח אותם ללכת ולעשות תלמידים בכל האומות. כך ידעתי שהסמכות של אלוהים תגן עלי באשר אלך להטיף את דברו. משיחת רוח הקודש והביטחון בסמכות המשיח נתנו לי לבסוף את העוז לעמוד בבסיס הצי ולהטיף. קצינים בכירים ממני וחיילים ששירתו תחת צפוי מבלי שזה הטריד אותי עוד.

עתה הורה לי אלוהים לכתוב שני פסוקים על הקטנוע שלי. אז כתבתי בצדו האחד, "היכון לפגוש את אלוהיך" ובצדו השני, "ישוע מת בעד חטאינו". כשהקצין הממונה ראה את זה, הוא הורה לי להסיר את הכתוב "תוך 24 שעות". אמרתי לו ברוב כבוד שאלוהים אמר לי לכתוב את הפסוקים. למחרת, משנוכח שהפסוקים עודם שם, הוא הכניס אותי לבירור אצל מפקד הבסיס, שלב אחד לפני משפט צבאי. מסרתי למפקד הבסיס את אותה התשובה. המפקד היה רחמן ולא שפט אותי אולם אמר כי לא יתיר לי לנסוע על הקטנוע בבסיס. השארתי את הקטנוע אצל חבר שגר סמוך לבסיס ועברתי לרכב על אופניים. תחילה, התאכזבתי ממה שהניב העימות עם הקצין הממונה עלי, הרגשתי שהשטן ניצח במערכה הזו. נדמה היה שהוא ניצח בניסיונו למנוע את הכרזת הבשורה לחיילי הבסיס. אולם אלוהים הפך את הקערה על פיה, כפי שהוא עושה תמיד. כשאנשים בבסיס ראו אותי על אופניים, הם היו סקרנים לדעת מה קרה. במהרה, הפסוקים שהיו על הקטנוע התחילו לנדוד מפה לאוזן, אפילו מהר יותר מאילו היו על הקטנוע! חלק מחברי הקצינים, שפגשתי שנים אחר כך עדיין זכרו אותם! ככה, סיכל אלוהים את תוכניתו של השטן. אלוהים הפך אותי למאמין נועז יותר, חופשי יותר מדעותיהם של בני אדם. תעוזה זו סייעה לי בשירות מאז ועד היום.

משיחת רוח הקודש וסמכות המשיח היו כוחי ומשענתי בכל מקום בעולם בו התייצבתי להטיף. אולם ראשית דרכי הייתה ברחובות ארנקולאם לפני למעלה מארבעים שנים.

פסוקים מהכתובים על הקטנוע – יולי 1964

פרס לצוער המצטיין (מאי 1958)

היה זה בוקר השישי במאי, 1964. בתום סדרת אסיפות בהן הטפתי עם באקט סינג בעיירה קטנה ליד בנגלור, נסעתי חזרה ברכבת עם כמה מעמיתי מקהילת חברון.

בזמן שהגיתי בישעיה מט, במהלך קריאת הכתובים היומית שלי, חשתי כי אלוהים חפץ שאעזוב את הצי כדי לשרתו במשרה מלאה. שקלתי שרות במשרה מלאה ודברתי על כך עם אלוהים עוד בשנת 1959, מיד כשקיבלתי את הביטחון בישועתי. אמרתי לו שאני מוכן לעזוב את הצי בכל עת שיקרא לי. החלטתי שאעזוב רק אם הוא יקרא לי.

ויתרתי כבר על כל שאיפותי- להפליג, לראות עולם, לעשות כסף, להיות מפקד בצי. היה עלי לדעת אם זה אכן רצון אלוהים שאוותר על הכול כדי לשרתו. גיליתי את ברכתו על השירות שלי כשהטפתי את דברו במקומות שונים ובליבי גיליתי את לחץ העול להפיץ את דברו ברחבי הודו.

זה היה הלך הרוח שנמצאתי בו באותו בוקר כשקראתי בישעיה מט. אלוהים דיבר אלי, הוא קרא- ני מבטן אמי לשרתו (פ' 1, 5) ושם את פי כחרב חדה (פ' 2). לא הקדשתי מחשבה לכמה מבין ההבטחות האחרות באותו הפרק-שאלוהים יכריז את ישועתו דרכי עד קצות הארץ (פ' 6), שאנשים יבואו לשמוע את דברו ממדינות הצפון והמערב ואף מסין (פ' 12) ושאלוהים יריב עם יריבי ויושיע את בני (פ' 25). היום, משחלפו להן ארבעים שנה אני יכול לומר שאלוהים קיים גם את ההבטחות האלה. אולם באותו הבוקר של השישי במאי, 1964, ראיתי בישעיה מט רק דבר אחד: אלוהים קורא לי לשרתו במשרה מלאה. החלטתי להתפטר משירותי בצי.

דקות ספורות לאחר מכן, נכנס באקט סינג לקרון הרכבת שלי ושאל, "מתי אתה מתכוון לפרוש מהצי?" הופתעתי מהשאלה משום שמעולם לא חלקתי איתו את מחשבותיי בנושא. באקט סינג היה האדם היחיד שהערכת את כמיש אלוהים אמיתי. דבריו היוו אישור אלוהי למה ששמעתי בליבי דקות קודם. אני שמח ששמעתי את קולו של אלוהים, לפני ששמעתי את הדבר מפי משרתו. כשם ששאל ובר נבא קיבלו אישור לקריאתם מנביאים אחרים רק לאחר שהם עצמם שמעו את קולו של אלוהים קורא להם ישירות (ר' מעשי השליחים יג:2).

בימים הבאים אלוהים שב ואישר את קריאתו בפסוק אחר: ישוע קורא לפטרוס לצאת מהאוניה וללכת על המים (מתי יד:29). ישוע קרא לי לצאת מהאוניה שעבדתי בה לחיי אמונה (הליכה על מים)- לבטוח בו שידאג לכל צרכיי.

הגשתי את התפטרותי למפקדת הצי מיד, מודיע שישוע המשיח קרא לי לשירותו. זה לא התקבל על דעתם של מפקדת הצי והם דחו את הבקשה. תהיתי, מה הדבר הבא שעלי לעשות. אלוהים הזכיר לי מה עשה משה כשפרעה סירב לאפשר לבני ישראל ללכת ולעבוד את אלוהיהם: משה שב וחזר לפרעה. הגשתי את בקשתי שוב וביתר פירוט. קצינים כמוני, נדרשו ל-20 שנות שירות לפחות, בשל המימון הגבוה שנדרש משירות הביטחון להכשירנו. הבקשה שלי נדחתה שנית. המשכתי להתפלל והגשתי את הבקשה חודשים ספורים אחר כך, בשלישית. להפתעתי, במאי 1966, הצי שחרר אותי. זה היה נס, משום שהייתי הקצין היחיד אי פעם, כחניך המכללה הצבאית, שהורשה להתפטר מטעמים כאלה. זה היה אישור נוסף עבורי לקריאה של אלוהים.

הביטחון המוחלט בקריאה של אלוהים לשירותו, חיזק אותי בניסיונות השונים שחווייתי כמשרת אלוהים. עקב כך דחקתי תמיד במאמינים שלא להיכנס לשירות במשרה מלאה, אלא אם כן הם קיבלו קריאה ברורה מאלוהים. אם אלוהים קורא לך, הוא יתמוך בך לאורך השירות, עד לסוף חייו. שירות אלוהים הינו החוויה המספקת ביותר, בכל ארבעים שנותיי.

הצעד הראשון בדרך להיות אדמירל !!

עזבתי את הצי לשירות מלא של אלוהים במאי 1966. הייתי רווק והחלטתי לעבור להתגורר בעיר וולור כבסיס לנסיעותיי בשירותו. באוקטובר 1967, זומנתי לנאום במחנה תלמידים ובוגרים של התנועה האונגליסטית באחמדינבאד. נסעתי לשם ברכבת ובתום מסע בן יומיים, הגעתי עם בוקר מיד

עם הגיעי, נמסר לי מברק דחוף מאבי, בו הודיע לי כי אובחן אצלו סרטן ונקבע לו ניתוח דחוף בבית החולים בוולוה. מאחר והייתי הבן הבכור ולמעשה היחיד מתוך שלושה ששהה בהודו, הוא ביקש שאבוא להיות איתו בזמן הניתוח.

תהיתי מה עלי לעשות. מאחר ובמחנה היה דובר נוסף, המארגנים היו מגלים הבנה ומשחררים אותי לו ביקשתי, אף שידעתי כי הנטל על הדובר השני יגדל. אולם רציתי לדעת אם זו תחבולה של השטן שנועדה למנוע ממני מלבשר במחנה, לכן דרשתי את אלוהים.

בפרק הקריאה היומי שלי, באותו בוקר, דברים א: 3, 7-6 נאמר: "בְּעֶשְׂתֵּי-עָשָׂר [=אחד עשר] חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ.. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דָּבָר.. פָּנוּ וְסָעוּ לָכֶם". תהיתי, אם ציון התאריך נועד להראות לי מתי עלי להתחיל בנסיעתי חזרה. לא נהגתי למצוא הדרכה בפסוקים שהוצאו מהקשרם, משום שידעתי שזה הרגל מסוכן. אולם ידעתי שבמקרים נדירים, אלוהים אכן הוריד כך את שליחיו. התפללתי ודרשתי את רצונו. בזמן שהתפללתי חשתי בטחון ושלוש בכך שזו אכן הדרכה משמים. הלכתי לתחנת הרכבת וקניתי כרטיס לראשון לנובמבר- יום לפני הסיום. כלומר, אשאר באחמדינבאד לכל אורך ימי המחנה חוץ ממפגש אחד בבוקר היום האחרון. שלחתי לאבי מברק, שידחה את הניתוח לשבוע הראשון של החודש כי רק אז אחזור. (הנח לי להזהיר: אל תיחס הדרכה עיוורת לכל פסוק שאתה קורא בכתובים. אלוהים נתן לי הדרכה כזו רק בשלושה או ארבעה מקרים בכל ארבעים ושש שנותי כמאמין.) דיברתי במפגשים השונים לאורך שבוע-המחנה ובירכת אלוהים הייתה עלינו. כחלוף שלושים שנה, פגשתי אנשים שסיפרו לי עד כמה הם בורכו ואותגרו מהשירות שלי אז. עזבתי את אחמדינבאד בראשון לנובמבר והגעתי לוולור יומיים אחר כך.

כשאבי קיבל את המברק והבין שאתעכב בכמה ימים, הוא החליט לשמוע חוות דעת רפואית נוספת. הוא שלח את תצלומי הרנטגן שלו לרדילוג אחר. הרופא שבחן את הרנטגן הודיע לאבי שאין סרטן ושאינן כל סיבה לניתוח. כך ניצל אבי משולחן הניתוחים. הוא חי עוד חמש עשרה שנה ומעולם לא חלה בסרטן.

לו שבתי לוולור מיד עם קבלת המברק, אבי הקשיש היה עובר ניתוח מיותר ומי יודע אילו סיבוכים היו עלולים להיווצר מכך בגילו והצעירים במחנה לא היו שומעים את מה שאלוהים רצה לומר להם דרכי. רצוי לדרוש את הרצון של אלוהים אפילו בעניינים הפעוטים ביותר-שהרי ייתכן שדלתות גדולות ינועו על אותם צירים קטנים.

פרק 13 | חשיבותן של ההחלטות הקטנות

ההחלטות הקטנות שאנו מקבלים בראשית ימינו חשובות אף הן, משום שכמה מהן עשויות להוציא אותנו לגמרי מהתכנית של אלוהים לחיינו. לכן אל לנו למהר בקבלת החלטות, עלינו לחכות בראשונה לאלוהים ולדרוש את רצונו בסבלנות.

לאחר שעזבתי את הצי, לא היה לי מושג כיצד להתחיל לשרת את אלוהים. לא ידעתי מאיפה להתחיל או אפילו היכן להתגורר. מאמין בוגר שהכרתי הזמין אותי לגור איתו בקהילתו לזמן מה, עד שאשמע מאלוהים. ביליתי שם בערך חודש בתפילה ובצום. בתום תקופת התפילה הזו, עדיין לא ידעתי מה לעשות. ליבי היה שלם ובטוח שאלוהים יראה לי את תכניתו לחיי, בהגיע העת. המשכתי בחיי מיום ליום מבלי לדאוג ליום המחר. אני יודע היום שאלוהים מאפשר תקופות כאלה של חוסר ודאות כדי לבחון את המניעים שלנו וללמד אותנו סבלנות. הזמן בו התפללתי וצמתי היה זמן יקר ביותר ואלוהים הגן עלי מהחלטות שגויות בשבועות ובשנים שלאחר מכן.

לבטוח באלוהים שילמדני את דברו

באותה עת הציע לי מישהו להירשם למכללה לכתובים כדי לקבל תואר, בטענה שזה יכין אותי לשירות ויאפשר לי הזדמנויות לשירות. לא היה לי דבר נגד מכללות לכתובים, אולם ידעתי כי:

א. בתנ"ך: אין נביא אשר הגיע ממכללה לכתובים ממכללה לכתובים, למרות שהיו מדרשות כאלה בישראל.

ב. בברית החדשה: ישוע מעולם לא שלח את תלמידיו למכללה לכתובים, למרות שגמליאל ניהל מדרשה כזו בירושלים באותה עת.

ג. היום: מרבית מאנשי אלוהים מועסקים במשק החילוני ואינם יכולים כלל ללמוד במכללה לכתובים. לכן חשתי כי עלי להוות דוגמא לאנשים האלה ולהוכיח שניתן לשרת את אלוהים ביעילות מבלי לסיים מכללה לכתובים. החלטתי שלא ללמוד במכללה כזו, אלא לסמוך על רוח הקודש ללמדני את דברו ודרכו, כשם שלימד את השליחים במאה ה-1 לספירה. מכללה אוונגליסטית מהוללת בקנדה הציעה לי מלגת לימודים מלאה כולל הוצאות הגעה. זו עשויה הייתה להיות הצעה מפתה למאמינים רבים. השבתי בסירוב. חבר אחר קיבל את הצעתם והשתקע בקנדה! אלוהים הושיע אותי מאחרית כזו ופס-פוס היעוד שלי כתוצאה. אני מאוד שמח שלא הלכתי לאף מכללה לכתובים – משום שאלוהים נתן לי התגלויות מופלאות מדברו – שלא הייתי זוכה להן במסגרת כזו. מי שחייהם וכתביהם הכי השפיעו עלי, לא היו בוגרי מכללות לכתובים: מדאם גויין, צ'רלס פיני, דל. מודי, ג'סי פן לואיס, ניי ווטצמן, א.ו. טוזר, סדהו סונדהר, באקט סינג ואחרים.

לבטוח באלוהים שידאג לצרכי

בכתובים נוכחתי שישוע והשליחים מעולם לא יידעו איש בנוגע לצורכיהם – לא האישיים אף לא צורכי השירות. הם בטחו באביהם שבשמים לבדו שידאג לצורכיהם. את כל הרווחים שהיו לי משמונה שנות שירות בצי, מסרתי לשירות אלוהים ולמאמינים עניים. אי לכך, עזבתי את חיל הים עם חשבון בנק ריק ובלי חסכונות. אולם בטחתי, אם חיל הים ההודי היה נאמן לטפל בכל צרכי בזמן השירות, על אחת כמה וכמה אבי שמשמים יהיה נאמן לדאוג לי כשאשרתו.

החלטתי לא ליידע איש בצרכי הכלכליים פרט לאבי שבשמים, שידע בדיוק כיצד ומתי לטפל בצרכי. מדי פעם הייתי מקבל מתנות ממאמינים, אולם זה הסתכם רק בחמישה עשר אחוז ממה שהרווחתי כקצין בצי. למדתי לחיות בפשטות ומעולם לא סבלתי ממחסור.

באחד הימים, הזמין אותי נשיא של ארגון מערבי גדול, שהיה מעורב ברשת רדיו של הבשורה בהודו, לנהל את הארגון בהודו. הוצעה לי משכורת נדיבה כולל שכר דירה, הוצאות רכב, טלפון והטבות נוספות. הערכתי מאוד את עבודת הארגון. אלא שאם הייתי מצטרף, הייתי מתעסק בעיקר בעבודה מנהלית ובקידום קהילות שונות. אלוהים, על כל פנים, קרא לי להטיף את דברו, לא לשבת מאחרי שולחן עמוס ניירת. זו הייתה הצעה מפתה, אלוהים קרוב לוודאי בחן אותי כדי לראות במה אבחר, בחיי נוחות, או ברצונו המושלם. דחיתי את ההצעה והמשכתי לסמוך על אלוהים שידאג לצרכי. לא אקריב את קריאתי למען קידום חומרי או רווח כלכלי.

קרוב לארבעים שנה אלוהים דואג לכל צרכי וצורכי משפחתי – ואני הוכחתי את נאמנותו פעם אחר פעם.

אנשים צעירים מתפתים לעיתים להתפשר על העקרונות של דבר אלוהים – בעיקר כשהם רואים מאמינים בוגרים העושים כן. אולם אם תבטח באלוהים ותדבק בעקרונות דברו תגלה כי הוא יעשה למענך ניסים רבים. אם תסמוך על אלוהים, אתה תדע את אלוהים טוב יותר ואף השירות שלך ישתפר.

משום כך אני מעודד אנשים צעירים שלא להתפשר לעולם על העקרונות של דבר אלוהים, בשום מחיר.

פרק 14 | להינשא או לא להינשא

ב 1963, כשעוד שרתי בבסיס הצי בקוצ'ין, בזמן שהייתי בדבר אלוהים, הגעתי לירמיה טז:2 "לֹא-תִקַּח לְךָ אִשָּׁה; וְלֹא-יִהְיֶה לְךָ בָּנִים וּבָנוֹת, בְּמָקוֹם הַזֶּה". בקריאת הכתובים נתקלתי לא אחת בפסוק שהיה מותיר בי רושם עז. זה היה אחד מהם. תהיתי אם זה היה דבר מאלוהים אלי אישית. כשדרשתי את אלוהים בתפילה חשתי כי אמנם כן. הייתי כבר פעיל בשירות אלוהים ושמחתי שאוכל לבלות את שארית חיי במסירות מוחלטת לאלוהים, מבלי כל הסחות הדעת שחיי נישואים עשויים להביא (כנזכר בראשונה לקורинתיים ז:32-35).

כבחור בן 24, חוויתי את התשוקות הרגילות שמאפיינות גברים צעירים בגיל הזה. אולם עתה משקיר בלתי את הדבר מאלוהים, חדלתי להסתכל על הצעירות בקהילה כשותפות אפשריות לחיים. במסע עותי נתקלתי בלא מעט מאמינות צעירות, יפיות. אולם לא חשבתי על אחת מהן ולו לרגע, משום שרציתי לדבוק בתכנית של אלוהים לחי.

משכורתי הגבוהה כקצין בחיל הים עודדה הצעות נישואים שקיבלתי אף בגילי הצעיר. דחיתי את כולן על הסף. אמרתי לכולם שאלוהים קרא לי להישאר רווק. הבהרתי זאת גם בקהילה שלי, כדי לידע את הצעירות (והוריהן). כך יכולתי להרגיש הרבה יותר חופשי איתן. יכולתי לדבר איתן מבלי לחשוש שאני מעורר בהן אי אלו מחשבות. נחסכו ממני גם פיתויים רבים הודות לדבר אלוהים זה, שקיבלתי. כך שמר עלי אלוהים בשנות צעירותי במסירות נחושה לו לבדו ויכולתי לבלות את כל זמני בתפילה ולימוד דבר.

במאי 1966, עזבתי את הצי כדי לשרת את אלוהים במשרה מלאה. מאחר ולא הרווחתי משכורת והשירות שלי היה בקרב הקהילות העניות ביותר בהודו, הייתי בטוח שאף אחת לא תשקול נישואים איתי. סבלתי גם מנשירת שיער ומדי חודש הלכתי והקרחתי. גם זה היה יתרון, נדמה היה לי שזה יפסול אותי בעיני הצעירות. אולם במסעותי בין כנסים ואסיפות ברחבי הודו, במהלך השנה ויותר גיליתי כי ישנם עדיין הורים שחיפשו לבתם משרת מחונן של אלוהים ואפילו קירח! אז שוב נשמרתי.

שמעתי על מטיפים שנפלו לחטא והטבע הבשרי שלי, ידעתי, לא היה שונה. איומים לא מעטים ארבו לרווק צעיר ששירת את אלוהים במשרה מלאה כמורה נודד לכתובים. דרשתי שוב את אלוהים באשר למה שעלי לעשות. כשהמשכתי להתפלל חשתי שאלוהים דוחק בי לשקול נישואים, אולם זה כמו עמד בסתירה לדבריו ארבע שנים קודם לכן.

חזרתי וקראתי את ירמיה טז:2 שוב ושוב. לפתע, הבחנתי במשהו שחמק מעיני עד כה. ראיתי שאלוהים הורה לי שלא להינשא "במקום הזה"!! כלומר, בזמן ששירתי בצי! זה שיחרר אותי מהפחד שנישואים יהיו אי-ציות לדברו. תהיתי מדוע במשך ארבע שנים תמימות, לא אפשר לי אלוהים להבין את הפסוק במלואו ומצאתי שתי סיבות:

א. אלוהים רצה שאאמין שאני עתיד להיות רווק כל חיי- כדי שלא אשקול נישואים לאף אישה לאורך השירות שלי בצי. זה נועד לחלץ אותי מהסחות דעת, כדי שאתרכז בלימוד דברו. הוא תכנן לי בעתיד שירות הוראה, שלא ידעתי עלי אז, הוא רצה שאהיה מושרש בדברו בעודי רווק, משום שידע שלא יהיה לי פנאי רב ללמוד את דברו מרגע שאנשא.

ב. אלוהים בחן אותי כדי להיווכח אם אמנם אוותר על נישואים למענו כפי שבחן את אברהם להיווכח אם אכן יקריב לו את יצחק. בתום ארבע שנים, כשהוא ראה שאני נכון, הוא השיב לי את ה"יצחק" הזה ואמר לי לשקול נישואים.

איזו זכות יתר היא זו, ליהנות מהדרכת אלוהים צעד אחר צעד, כשם שהדריך את נביאיו וקדושי בימי קדם.

פרק 15 | בחירת אלוהים לשותפה לחיים

כגבר צעיר, הנחתי את הנישואים על מזבח אלוהים ואלוהים השיב לי אותם בדיוק בזמן הנכון ונתן לי את האישה הטובה ביותר שיכולה הייתה להיות לי. אני שמח שהנחתי לאלוהים לבחור לי אישה-משום שזכיתי לטובה ביותר.

פעמים רבות הייתי עד לנישואים עצובים, ונשים רבות מדי שנגררו אחר השירות של בעליהן, שחשתי שגם אני ברגע של חולשה עלול לבחור בבחורה הלא נכונה. נהגתי להתפלל לאלוהים בנואשות שישלח אפילו רעידת אדמה (אם צריך) בחתונתי אם במקרה אבחר באישה שאינה בחירתו עבורי.

בקהילות בהודו של שנות ה-60, אסור היה לבנים ולבנות לשוחח אלא באופן רשמי. אז לא היה פשוט לדעת הרבה על אף בחורה. התפללתי על כן שאלוהים בעצמו יספק לי מידע על כל בחורה שאשקול להינשא לה כדי שאוכל "לבחון מה-הוא רצון האלוהים הטוב והנחמד והשלם" (רומיים יב:2).

באמצע 1967, בהיותי בן 27, הזכיר באקט סינג בחורה בשם אנני, שבדיוק סיימה את לימודיה במכ"ל לה לרפואה בוולור וביקש שאתפלל בנוגע אליה. העובדה שהיא רופאה לא ממש ריגשה אותי, אולם

הרופאה אנני בשירות העניים

התרשמתי מאוד כששמעתי שהיא פעילה בשירות אלוהים- בקהילה, בין הסטודנטים במכללה שלה וגם בקרב נשים אסירות איתן היא חלקה את עדותה. בה בעת שני עובדים באיחוד האוונגליסטי, אף הם ניגשו אלי זה מבלי ידיעת זה והציעו לי את אותה אנני. התפללתי שאלוהים יספק לי עוד מידע אודותיה כדי שאוכל לדעת אם זו אכן בחירתו. מאחר והעול העיקרי שלי היה לשרת את העניים באזורים הכפריים של הודו, רציתי מישהי שתהיה לה את אותה אהבה ואכפתיות כלפי העניים.

רועה הקהילה באקט סינג עורך את החתונה שלנו בוולור, ב-19 ביוני 1968

אנני, גליתי, החליטה לעבוד בקרב מצורעים בבית חולים בצפון הודו. עוד בהיותה כבת שש עשרה נהגה אנני להתנדב בבית החולים הזה, מדי שנה. (אף רופאה לא הגיעה לעבוד שם עד אז). קרוביה הזהירו כי עבודה בין מצורעים תפחית את סיכוייה למצוא בעל טוב, אולם מה שהם חשבו לחסרון היווה עבורי אישור לאהבתה לעניים.

באחד הימים שמעתי באקראי שיחה שניהלו שני אחים בקהילה בוולור. אחד סיפר לחברו על "אנני", שעל אף היותה רופאה, ישבה לצד מיטתה של אישה ענייה מהקהילה שחלתה וטיפלה בה לילות ארוכים במחלקת העניים של בית החולים בוולור. האחים האלה לא ידעו ששקלתי להינשא לאותה "אנני"! אלוהים באופן ריבוני דאג שאוכל לשמוע זאת.

בדיעבד, גיליתי כי אנני קראה את אותם הספרים שקראתי, כתבי מאמינים וביוגרפיות של שליחים. היא הבינה היטב את הצלב ואת החיים ברוח הקודש. הייתה לנו אותה כמיהה לשרת את אלוהים בקרב העניים. חיקיתי שאלוהים ייתן לי אישור לכך שאכן זה רצונו. באחד הימים בקריאת הכתובים היומית שלי, קראתי ביחזקאל מד: 15, 22, "הִמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשָׂרְתָנִי.. לֹא יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים; כִּי אִם-כְּתוּלָה, מִזֶּרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל". הייתי משוכנע כעת וליבי נטה אחריה.

אלוהים הכין להפליא את הנערה הזו משך עשרים וארבע שנים, הרחק ממני, ולבסוף הביאה אליי. כשם שהכין בת זוג מושלמת לאדם, הוא אף הכין נערה מושלמת עבורי. ראיתי שאלוהים לא היה טרוד במגבלות התרבות ההודית, ושהוא עודנו שדכן אוהב המפגיש גבר ואישה כשם שעשה בגן עדן.

אנני שמעה אותי מבשר מספר פעמים וכבר ידעה שאלוהים חנן אותי לשרתו. אולם לבד מזה היא לא ידעה עלי כמעט דבר. לכן אמרתי לה ישירות שאין לי הכנסה אולם אני בוטח באלוהים שידאג לכל צרכי. אמרתי לה שאיני יודע עדיין מה תהיה מהות השירות שלי. כל מה שידעתי הוא שאלוהים נתן לי את עול השירות לעניים ולצעירים ושלאלה אין אמצעים לתמוך בי. לא היו לי חסכוניות ולאבי שהיה גמלאי היה מעט מאוד כסף לעצמו. תיארתי בפניה חיים של מאבק כלכלי וקשיים ובה בעת של שמחה עצומה בשירות אלוהים. אמרתי לה לפנות לאלוהים ולדרוש את רצונו ולבל תמהר להחליט. בינתיים, היא קיבלה הצעות מרופאים מסודרים. היא התפללה ודרשה את אלוהים והייתה משוכנעת שאני בחירתו עבורה – וכן אמרה להוריה.

הוריה הביעו התנגדות מיידית להצעת הנישואים משום שלא הייתה לי כל הכנסה. הם קרוב לוודאי חשבו שאני רוצה להתחתן עם רופאה כדי שתוכל לתמוך בי. הם לא ידעו שאני בוטח באלוהים שידאג לכל צרכי. למעשה, מרגע שנולד בננו הראשון, אנני הפסיקה לעבוד בשכר, ובילתה את השנים מאז בעיקר במתן סיוע רפואי חינוך לאנשים עניים בחלקים רבים של הודו.

החלטנו לכבד את הוריה ולחכות עד שיקבלו אותי- והתמדנו בתפילה. בתום שישה חודשים אלוהים ענה לתפילותינו ואביה הסכים לקבל את הצעת הנישואין שלי. ארבעה חודשים לאחר מכן, נישאנו.

רועה הקהילה באקט סינג ערך את החתונה שלנו בוולור ב 19 ליוני, 1968 והשמיע דבר נבואי "בהת-חברותם יבורכו רבים ממדינות רבות ואור אלוהים יזרח בטוהר התחברותם ברחבי העולם".

לא הקדשנו תשומת לב לדבריו, ולמעשה שכחנו אותם די מהר, עד שהקשבנו להקלטה של החתונה שלנו שלושים שנה אחר כך. הבנו אז כי נבואתו התממשה.

במסעותיי פגשתי לא מעט נשים, אולם מעולם לא פגשתי מישהי שמתאימה לי יותר מאנני-זו שא-לוהים בחר לי.

כמה מושלמת הבחירה של אלוהים למי שנותנים לו את המקום הראשון בכל ענייניהם. הללויה לשמו לבדו!

זאק ואנני – יוני 1968

”אֲשֶׁר הִצִּילָנוּ מִן־הַמֵּיתָה הַחֲמוּרָה הַזֹּאת וְעוֹדְנוּ מִצִּיל” (שנייה לקורנתיים א:10)

לכל אורך חיינו ישנם מקרים בהם אנו ניצלים ממוות ודאי הודות להתערבות ישירה של אלוהים. אני יכול לחשוב על מספר מקרים כאלה בעצמי. לאלוהים יש מטרה בהצלחנו בדרך זו.

המקרה הראשון שאני נזכר בו אירע בהיותי בן שנים עשרה, ב-1951. הורי ואני ישבנו בערב במרחק מה מבינתנו עם מנורת שולחן. לפתע כבתה המנורה; בבית החשמל עדיין דלק. הנחתי שזה קשור לקרע במ־קום כלשהו בכבל החשמלי ובטיפשותי, הרמתי את הכבל והתחלתי למשוש באצבעותיי. כשלפתע נגעתי בקרע בכבל וזרם חשמל עבר בגופי וזרק אותי על הדשא כשאצבעותיי אוחזות עדיין בכבל. צרחתי ואמי שראתה מה קרה, רצה וכיבתה את המפסק הראשי. כך ניצלו חיי. באותה עת, עדיין לא נולדתי מחדש, לו הייתי מת הייתי לבטח מגיע לגיהנום.

המקרה השני שאני זוכר היה בזמן שירותי בצי. הוצבתי כקצין מפקח על שולח-מוקשים שעגנה בבומביי במהלך המלחמה עם פקיסטן ב-1965. הצי תכנן להפציץ את נמל קראצ'י. תפקיד הספינה שלי היה לעבור לפני המשחתות ולפנות את המוקשים כדי לפלס דרך לנמל. רק כך הצי יכול היה לה-תקרב למרחק הפגזה. המשימה לא הייתה מורכבת מאוד, היו לנו כל הניסיון והציוד הדרושים. אולם היינו מטרה נוחה מאוד לתותחים ארוכי הטווח שישבו בקראצ'י. למעשה, אילו יצאנו, רוב הסיכויים שהיינו מופגזים ומוטבעים, זה היה המחיר שהיה עלינו לספוג כדי לפנות דרך למשחתות שהתקדמו לנמל. המלחמה השתוללה במשך שבועיים והתכוננו למבצע. כבר עמדנו לצאת לכיוון קראצ'י כשב-מפתיע הוכרזה הפסקת אש והמלחמה הסתיימה. כך שוב ניצלו חיי. אם המלחמה הייתה נמשכת רק עוד מספר ימים, סביר להניח שהייתי מת בים מחוץ לנמל קראצ'י. אולם לאלוהים הייתה תוכנית לחיי מלפני היווסד תבל ובתוכנית זו לא הגיעה עדיין שעת מותי. אלוהים הפסיק את המלחמה הזו למעני. אין משהו שאלוהים לא יעשה למען ילדיו.

מקרה נוסף שאני זוכר אירע בבנגלור באוגוסט 1993. נסעתי על הקטנוע שלי בחזרה מהשוק המקומי. חציתי את פסי הרכבת, כשהשומר שלא ראה אותי, סגר את המחסומים. המחסום הקדמי ירד ממשי עלי והכה בי בעוצמה בחזה ובזרועות. נפלתי עם הקטנוע כשראשי פגע בקרקע. שכבתי שם מחוסר הכרה. עד היום, אני יודע כמה זמן שכבתי שם מחוסר הכרה. מישוהו הרים אותי וחזרתי להכרה. כשהגעתי לבית החולים, גיליתי שהכתף שלי יצאה מהמקום ושהיה לי סדק בגולגולת. חוץ מזה הייתי בסדר. אמרתי לאלוהים ”אלוהי עדיין לא סיימתי להודות לך על מותך בעדי על הצלב. תן לי עוד כמה שנים להביע את תודתי בשירותך”. הזרוע שלי הייתה תלויה בתחבושת כמה שבועות, אולם עד מהרה שבתי לאיתני. מאז נתן לי אלוהים עוד שנים עשרה שנים של בריאות, לשרתו ולהביע את תודתי על שהציל אותי.

היו מקרים נוספים בהם אלוהים הציל אותי. פעם, כשנסעתי בקטנוע נקרע לי כבל הבלמים. בפעמים אחרות, נזרקתי מהקטנוע במהירות רבה. ארבעים וארבע שנים שאני נוהג. בחסדו העצום של אלוהים, מעולם לא נפגעתי בחומרה ואף לא פגעתי באיש.

מקרים אלו הינם תזכורות תכופות לכך שאולי לא הייתי חי היום לו הדברים היו קורים מעט אחרת. לעיתים אני שואל את עצמי מדוע אלוהים הציל אותי. זה ודאי לא היה כדי שאחיה לעצמי אלא למענו בלבד.

זיכרון אירועים שכאלו מפעם לפעם מסייע לי להקדיש את עצמי לאלוהים לבדו.

אל לנו לשכוח את הפעמים בהם אלוהים הצילנו ממוות ודאי. עלינו לשאול את עצמנו מדוע הוא עשה זאת. זיכרונות כאלה יסייעו לנו להקדיש מחדש את חיינו לישוע.

כשעזבתי את הצי, חשבתי שאבלה את שארית חיי בשירות בין הקהילות הקשורות בבאקט סינג. אלוהים, עם זאת, אינו חושף לעינינו את העתיד כולו- נכוננו לי הפתעות מוקדם משחשבתי.

ב 1969, פנה אלי אחד מצעירי הקהילות של באקט סינג ושאל מה לדעתי צפוי לקהילות לאחר מותו של באקט סינג. השבתי שלדעתי הקהילות יתפלגו מאחר ובאקט סינג הוא היחיד שביכולתו להנהיגן יחד. היה עלי להימנע מהערה פזיזה כזו על עבודתו של איש האלוהים. אולם הייתי רק בן שלוש ולא מאוד נבון. כמה משותפיו לעבודה של באקט סינג שמעו על ההערה שלי ומיד דיווחו לו—זה הביך אותו מאוד. הוא הודיע מיד לשותפיו לעבודה שלא להתיר לי לנאום יותר בקהילותיו. לא הייתי רצוי מאז בקהילות בהן נאמתי קודם בעצרות. בשל דברי הנמהרים נסגרה בפני דלת לשירות. חזרתי בי ממעשי אולם מאז נאלצתי לשבת במושב האחורי בקהילה בוולור ולא הורשתי לחלוק עוד את דבר אלוהים. אלוהים הורה לי לשמור על שקט ולא להיפגע; לכבד את זקני הקהילה ולא לבקרם אלא לשמור על גישה חיובית כלפיהם בכל עת וכך עשיתי.

הייתי נבון עכשיו ותהיתי היכן יתנהל השירות שלי בעתיד. כל תוכניותי מיום שעזבתי את הצי קרסו. הייתי נשוי שנה בלבד ואשתי ואני שאלנו את עצמנו מה עלינו לעשות הלאה.

קרוב לשלוש שנים ישבתי במושב האחורי בקהילה בוולור, שומר על גישה חיובית כלפי זקני הקהילה. רבים לא הבינו מדוע ננקטו כלפי צעדי משמעת מחמירים כאלה ואני לא בקשתי להסביר, אלא שתקתי. אלה היו שנים בהן אלוהים הכניע אותי ובחן אותי להיווכח אם די יהיה לי בו לבדו או שארדוף אחרי שירות להמון כמו מה שעשיתי עד אז. כל חיי כמאמין חפצתי באלוהים לבדו, כעת הייתי נכון להוכיח לו זאת.

באותן שנים שקטות, ניצלתי כל הזדמנות לחלוק את הבשורה עם סטודנטים במכללה לרפואה בוולור. בקרב הסטודנטים, גיליתי דרישה גדלה בספרות למאמינים, שתפנה בעיקר לצורכיהם. הספרים בחנויות שיועדו למאמינים היו כולם של כותבים מערביים ולא מנקודת מבט הודית. הספרים היו יקרים בהרבה ממה שיכול היה סטודנט להרשות לעצמו.

לא הייתה לי שום שאיפה לכתוב ספרים, ידעתי היטב שאיני סופר. אולם עול השירות לסטודנטים היה על כתפי. החלטתי להעלות על הנייר את כל מה שחלקתי איתם במפגשים ולהפיץ ביניהם את הדפים ללימוד עצמאי.

מאחר ולא הוזמנתי להטיף היה לי המון זמן פנוי. העברתי אל הכתב את תוכן ארבעת המפגשים שהיו לי במכללה בוולור. ההקלדה על מכונת הכתיבה הישנה שהייתה לי מימי בצי, ערכה לא מעט זמן כולל תיקונים והקלדות חוזרות. המלאכה ערכה חודשים אחדים. קראתי שוב ושוב את מה שכתבתי וגיליתי שאלוהים אכן סייע לי להעביר בנאמנות את עולי על הכתב. חשבתי על דרכים יעילות להפצה. אולם לאלוהים הייתה תכנית טובה בהרבה למה שכתבתי והיא נחשפה בפני שלב אחר שלב.

למרות שהדלת לשירות בקהילות של באקט סינג נסגרה בפני באשמתי בלבד, אלוהים יצר משהו מפואר אף מהמחדל שלי. לו המשכתי להטיף בקהילות, ייתכן שלעולם לא הייתי נכנס לשירות של כתיבה. כמה נשגב אלוהינו ורחום!

כמו שאמר ירמיה על ימי בחורותיו כשאלוהים הכניעו והכינו לנביא, אומר עתה גם אני:

אֲבָד נַצְחִי, וְתוֹחַלְתִּי מִיְהוָה. זָכַרְתִּי עֲנִי וּמְרוֹדִי לַעֲנָה וְרָאֵשׁ. זָכוֹר תִּזְכֹּר, וְתִשָּׁחַת עָלַי נַפְשִׁי. זֹאת אֲשִׁיב אֶל־לִבִּי עַל־כֵּן אוֹחִיל- חֲסִדֵי יְהוָה כִּי לֹא־תִמְנֹנִי, כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמָיו, חֲדָשִׁים לַבְּקָרִים, רַבָּה אֱמוּנָתָךְ. חֲלָקִי יְהוָה אֶמְרָה נַפְשִׁי, עַל־כֵּן אוֹחִיל לוֹ. טוֹב יְהוָה לִקְוֹ, לִנְפֹשׁ תִּדְרָשֶׁנּוּ. טוֹב וַיִּחַל וְדוּמָם, לְתִשׁוּעַת יְהוָה. טוֹב לַגֶּבֶר, כִּי־יִשָּׂא עַל בְּנֵעוּרָיו. יֹשֵׁב בְּדָד וַיִּדָּם, כִּי נָטַל עָלָיו. יִתֵּן בַּעֲפָר פִּיהוּ, אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה. יִתֵּן לַמַּכְהוּ לָחִי יִשְׁבַּע בְּחֶרְפָּה. כִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם אֲדָנִי. כִּי אִם־הוֹגָה, וְרַחֵם קֶרֶב חֲסִדוֹ. איכה ג: 18-33

הללויה!

פרק 18 | אלוהים מעודד אותי לשירות של כתיבה

לקראת סוף 1969, סימתי את כתב היד הראשון שלי. עם זאת, לא שלחתי, מכיוון שנדמה היה לי שהוצאות לאור ייטו לדחות כותב צעיר, אנונימי.

באותה עת, הסופר אנגוס קינאר "הזדמן" לוולור ונפגשנו. אלוהים שלח אותו בשעה ההיא ממש, למעני. מאחר שהיה סופר מנוסה, הראיתי לו את כתב היד וביקשתי שיקרא ויעיר. הוא הסכים ולקח עימו

את כתב היד לאנגליה. זמן קצר אחר כך, הגיע ממנו מכתב ובו הודיע שאהב את כתב היד, שלח אותו לדפוס, דאג לעיצוב כריכה ושלח הלאה להוצאה לאור "שירות ספרות הבשורה" בבומביי. הספר "סולם העדיפויות העילאי", יצא לאור ב 1970. כך עודד אותי אלוהים לשירות של כתיבה.

מנהיגי איחוד הסטודנטים האוונגליסטים בהודו ראו את הספר באותה שנה וביקשו שאכתוב עוד שני ספרים - אחד על הדרכה אלוהית והשני על מין ונישואים - שיועדו בעיקר לצעירים הודים. דרשתי את אלוהים בשקידה והוא סייע לי להכין את הטיוטה הראשונה לשני הספרים תוך שלושה חודשים. ארבעה חודשים נוספים ביליתי בתיקון כתבי היד ובהדפסה מחודשת שלהם על מכונת הכתיבה הישנה שלי. בלילה אחד ב 1970, סיימתי את אחרון הדפים בשני כתבי היד.

מעולם לא למדתי להקליד, עשיתי זאת בשיטת ה"דָּרְשׁוּ וְתִמְצְאוּ". לבד מזאת, נעזרתי רק בשתי אצבעות! ולכן גם התקדמתי מאוד לאט. לילה אחד אבדה לי התחושה בשתי אצבעותיי עקב חודשי העבודה הארוכים. אולם פרשתי לישון מאושר באותו לילה, כי אלוהים נתן לי את החסד והתבונה לסיים את המשימה שנתן לי. הספרים "למצוא את רצון אלוהים", ו"מין, אהבה ונישואים", יצאו לאור ב 1971.

בראשית 1971, הוזמנתי להרצות בכנס השנתי של "הקהילה האוונגליסטית של הודו" בוולור. חלקתי שלושה מסרים על אלישע. אלוהים העניק לי משיחה בלתי רגילה באותם ימים וחשתי שעלי לחלוק את המסר עם אחרים. אלוהים סייע לי להדפיס מסרים אלו לכדי ספר שכותרתו "דרושים אנשי אלוהים".

1971, הוזמנתי לדבר בכנס נוסף בתאמילנדו. חלקתי ארבעה מסרים על "חיי המשיח בת-מורה לחיי-העצמי". לא היה נהוג להקליט דרשות באותם ימים, אולם הודות לריבונותו של אלוהים, מישהו הקליט את כל ארבעת המסרים. שלושה חודשים לאחר מכן ניגש אלי מישהו והציע לתעתק את ההקלטות. כשקיבלתי את התעתיק, ערכתי אותו וקראתי לספר "פְּאָר תַּחַת אֶפֶר". לולא הוקלטו המסרים ותועתקו, הספר לא היה נכתב לעולם - משום שעתה נפתחו בפני כיוונים נוספים רבים לשי-רות - ולא היה לי עוד פנאי לשבת ולכתוב כשם שעשיתי בשנתיים האחרונות.

בכל המקרים האלו, הבחנתי בריבונות המופלאה של אלוהים שהפגיש אותי עם האנשים הנכונים בזמן הנכון, כדי לעודד אותי לכתוב או לבקש שאכתוב על נושאים מסוימים ולהקליט ולתעתק את מסרי. נוכחתי בריבונות של אלוהים גם בכך שצמצם באופן ניכר את שירות ההטפה שלי במשך שלוש השנים האלה על מנת שאוכל להקדיש עצמי לכתיבה.

סופרים בימינו מוציאים את כספם על ציוד מחשב ועל שהייה במקומות יוקרתיים חודשים ארוכים כדי לכתוב ספר אחד. לי לא היה דבר פרט למכונת כתיבה ישנה, בדירת חדר עם אשתי ובני התינוק, שם עשיתי את כל העבודה מ 1969 ועד 1971.

לא הייתה לי יכולת כתיבה או שאיפה להתפרסם כסופר. אולם אלוהים נטע בי אהבה לאנשים צעירים ואת עול הרצון להגיע אליהם עם האמת. לכן הוא עודד אותי לשירות הכתיבה וכך כתבתי חמישה ספרים בפחות משלוש שנים. אני יודע שאלוהים עשה זאת. והוא עשה זאת בשל אהבתו לאנשים הצעירים בהודו, הוא רצה שהם ידעו את האמת אודותיו ואודות דברו.

גיליתי, שלכתיבה כזו, לא נדרש כסף רב, גם לא סביבה מיוחדת או אפילו יכולת מיוחדת. פטרוס ויוחנן היו דייגים פשוטים, לא סופרים. ושאלו כתב בהיותו בכלא. אולם הם כולם דרשו את הכבוד של אלוהים לבדו בחייהם ואלוהים משח אותם ברוח הקודש. הם כתבו את מה שהם חוו בחייהם - לא תיאוריות מופרכות. זה היה הסוד. וזו הסיבה שאלוהים השתמש בכתביהם כדי לברך מיליוני אנשים בכל העולם לאורך אלפיים השנים החולפות.

לאחר שהופצו ספרי ב 1971, הזמנות רבות לשירות החלו להגיע מכל רחבי הודו. מאחר ולא היה פשוט לנוע ממקום נידח כמו וולור, התחלנו אשתי ואני להתפלל למעבר לעיר גדולה יותר. רצינו גם להיות בעיר שנוכל לעבוד בה בקרב סטודנטים. חשבנו על מדראס ובנגלור. שעה שהתפללנו תוך

התייחסות לגורמים שונים, ראינו שבמדראס קיים שירות ענף בקרב הסטודנטים ולא כן בבנגלור. הנטייה שלנו לכן הייתה לכיוון בנגלור אולם רצינו אישור מאלוהים לפני כן.

באותה עת, שליח עמית שהיה רועה קהילה בבנגלור, מבלי שכלל ידע על תהיותינו, ביקש שאחליף אותו בזמן שהוא יוצא לחופשה בת שלושה חודשים. הוא אמר שנוכל לשהות בביתו בזמן שייעדר. זה נדמה היה האישור שביקשנו. אז נענית להזמנתו. זה גם הותיר לנו שלושה חודשים לחפש לעצמנו דירה.

באפריל 1972 עברנו לבנגלור ללא חסכוניות וברכוש דל. טנדר אחד הספיק לנו להעביר את כל מה שהיה אז ברשותנו. הטפתי בקהילה הבפטיסטית במשך שלושה חודשים ומששב ידידי, השבתי לו את הבימה.

מבלי שידענו, היה זה השלב הראשון בתכניתו של אלוהים-בשלושת חודשי השירות בבנגלור פגשנו מספר אנשים שיהוו שלוש שנים מאוחר יותר את גרעין הקהילה שאלוהים ייטע. אנני ואני עברנו לבנגלור כדי לעבוד בקרב הסטודנטים אלא שהתוכנית הזו מעולם לא יצאה אל הפועל. במקום זאת, אלוהים הקים קהילה. דרכי אלוהים מופלאות. הוא אינו מראה לנו את העתיד כולו אלא רק צעד בעי-תו. הוא אף מתיר לנו לעיתים לדמיין שפנינו מועדות לשירות מסוים כשכל העת הוא מתכנן לנו משהו אחר לגמרי. "הָאֵל תָּמִים דְּרָכָו- וַיִּתֶּן תָּמִים דְּרָכָיו" (תהילים יח: 31, 33). הללויה!

אלוהים מתכנן את עתידנו בצורה טובה בהרבה ממה שאנו נוכל אי פעם. כשאנו דורשים את מלכותו וצדקתו תחילה, הוא מספק לנו גם את כל הדברים החומריים שאנו זקוקים להם בחיינו. הנטייה בעניין זה היא לשני קטבים. ישנם המדמים כי אלוהים חפץ לברכנו בעיקר בתחום החומרי. אחרים מדמים כי אלוהים אדיש לצרכינו החומריים. שתי הגישות שגויות. הדאגה של אלוהים עולה על כל דאגה שיוכל אב ארצי אי פעם לדאוג לבנו. דאגתו נתונה לכלל צרכינו: הרוחניים בראשונה והארציים לאחר מכן.

אלוהים ידע שעלות הדיור בבנגלור תעלה באופן ניכר בשנים הבאות והוא דאג לי. אבי היה פנסיונר בדי-מוס בלא הון. אולם היה לו בית קטן שקיבל בירושה, בקראלה. הבית הוחכר משך ארבעים שנה. כשאבי ניסה למכור אותו, הדייר גרם לבעיות. המפלגה הקומוניסטית שמשלה בקראלה משך שנים רבות, תמיד בשוכרים. לכן, אבי ויתר על כל תקווה למכור את הבית. אולם לאלוהים הייתה תוכנית. זמן מה לאחר מכן הפסידה המפלגה הקומוניסטית בבחירות המקומיות ומפלגה אחרת תפסה את השלטון. אמנם זמן לא רב לאחר מכן המפלגה הזו נפלה והקומוניסטים חזרו לשלטון, אך בטווח הזה איפשר אלוהים לאבי למכור את הבית. לא במחיר גדול אמנם אבל אבי מסר לי את חלקי.

בסכום שקיבלתי קניתי בית ישן בבנגלור ב 1972. במהלך המשא ומתן לרכישת הבית, אמרתי לבעלת הבית שאין לי "כסף שחור" לתת לה ושיתרת הסכום תשולם בהמחאה כ"כסף לבן". הגברת הזו קיבלה הצעות טובות יותר מבני משפחתה, אולם היא הודיעה לכולם "מר פונאן הוא אדם ישר וצדיק ולו בלבד אמכור!" רהיטים לא היו לנו כלל. אולם גילינו להפתעתנו שהיא מוכרת גם את כל הרהיטים ובמחיר סביר. אותם הרהיטים משמשים אותנו גם היום. הדאגה של אלוהים לצרכנו הייתה מדויקת מאוד. מעבר לכן, הבית הזה, כיכר דה קוסטה מס' 16 היה למקום הלידה של הקהילה, שלוש שנים אחר כך ב 1975.

כשמסרתי את כל הכנסותי לעבודת אלוהים ועזבתי את הצי לשרת את אלוהים, לא חשבתי שיהיה לי אי פעם בית משלי. אולם לאלוהים היו תכניות שלא ידעתי עליהן דבר. הוא אף שינה את הממשל בקראלה כדי שאוכל לקנות את הבית הזה בבנגלור. נפלא להיווכח בתזמון המושלם של אלוהים בכל מעשיו. כשאנו מבקשים לכבדו הוא מכבדנו. הללויה!

כיכר דה קוסטה 16, בנגלור, הודו
המקום בו התחלנו להיפגש כקהילה
17 באוגוסט 1975

פרק 20 | לעזוב כל קניין

ישוע אמר שכל מי שחפץ להיות תלמידו "יעֲזֹב כָּל-קַנְיָנוֹ" (לוקס יד: 33). אם אנו רוצים באמת להיות תלמידיו, אלוהים ישוב ויביא אותנו לנקודה בה נצטרך לוותר על כל מה שנחשב בעיני העולם לבעל ערך.

קיבלתי כבר בעבר את ההחלטה לעזוב כל כבוד, מעמד וקניין כשוויתרתי על הקריירה בחיל הים. עתה עמדתי מול בחירה חדשה- באשר לקניין חומרי.

מעולם לא חשבתי שאהיה בעלים של בית. אלא שעתה היה לי בית. אמנם קטן-אבל בית. תהיתי אם אקשר לפיסת הרכוש הארצית הזו. התנגדתי לכל דבר שעשוי היה להפרידני מאלוהים וסירבתי תמיד להיקשר לדברים בעולם הזה. רציתי להיות כמו המנצחים הנזכרים בספר התגלות ש"שוחררו מן הארץ" (התגלות יד:3, פרפראזה). התפללתי לכן בכל ליבי שאם הבית הזה יהפוך לאליל, שאלוהים ישרוף אותו עד ליסוד. קצר חשמלי או דליקה מקרית כשאיש מאיתנו לא נמצא. התפללתי את התפירה לה הזו פעמים רבות ובמלוא הכנות. תכופות כשהייתי שב לביתי, ציפיתי לראותו עולה בלהבות שעה שאשתי ובני עומדים בחוץ ומסתכלים.

הנחתי את ה"יצחק" הזה על המזבח ומסרתיו לאלוהים. אלוהים לא הרס את ביתי. הוא התיר לנו להחזיק בו -והוא עדיין ברשותנו. אולם הוא אינו קנייננו. למעשה הבית מעולם לא היה הנכס שלנו אף מהיום הראשון שגרנו בו. הוא היה ביתו של אלוהים תמיד- למענו ולמען אנשיו. זה כבר יותר משלושים ושלוש שנה שאנו חיים בבית הזה- ואנו מהללים את אלוהים, שלכל אורך השנים, היווה ביתנו משכן אלוהים ושער לשמים לאנשים רבים. נשמות תועות מצאו כאן את אלוהים, חולים נרפאו, אחוזי שדים שוחררו וקהילת אלוהים חיים כמה כאן. מהבית הזה נשלחו ספרים וקלטות שבירכו אנשים רבים ברחבי העולם. היום, אני מבין שזו הסיבה בשלה אלוהים נתן לנו אותו. וזו הסיבה בשלה אלוהים נותן לנו דברים חומריים רבים- שנשתמש בהם לברך אחרים. ערכם של הדברים החומריים ניכר במלואו כשהם משמשים אותנו לברך אחרים- ולא כשהם משמשים אותנו ואת בני משפחתנו בלבד.

זמן מה לאחר מכן, קניתי קטנוע חדש- הקטנוע שהיה לי משנותיי בחיל, יצא מכלל שימוש. הקפתי דתי מאוד שהקטנוע החדש לא יישרט. כמה ימים אחרי שקניתי אותו התחלתי לשמוע טרטור מוזר בנסיעה. המכונאי שבדק אותו אמר שאין בעיה, לא במנוע ולא בחלק אחר. דרשתי את אלוהים והוא אמר לי שלא הנחתי את הקטנוע עדיין על המזבח ומסרתיו לו. הבנתי, שלא במודע אני עשוי להקשר למשהו שולי כמו קטנוע- במיוחד חדש! אז הנחתי אותו על המזבח. מאז ואילך זה היה הקטנוע שלו והוא יכול היה לעשות איתו מה שהוא רוצה. לו רצה שאשאיל אותו לאחד מילדיו או אף שאמסור אותו לגמרי, הייתי עושה זאת. אם מישהו השאיל אותו וגרם נזק או איבד אותו לא הנחתי לזה להסיר ידני-משום שהקטנוע שייך לאלוהים. הטרטור פסק מיד.

למדתי כי אלוהים חפץ שאני ואשתי נהיה חופשיים מהיקשרות לכלל הדברים החומריים, מהדברים הגדולים כמו הבית ועד לדברים הקטנים כמו הקטנוע או אף הבגדים שלבשנו. היה עלינו לעזוב כל קניין. לעיתים, כשהייתי או המיקסר בבית היו מפסיקים לעבוד, זה היווה אזהרה-אל לנו לאהוב את הדברים החומריים אלא לשחרר אותם לאלוהים.

אלוהים קנאי לנפשותינו לבל יישחתו בהיקשרות לדברי העולם. זהו תנאי ראשוני לתלמידות ולבניית קהילתו. אלוהים רצה שאשתי ואני נהיה תלמידיו-על אף שברשותנו דברים ארציים, דבר מהם אינו קנייננו. כך שוחררו חיינו מחרדה לדברים הארציים ומחמדנות. את שמחתנו מצאנו באלוהים עצמו – ובאלוהים לבדו. הללויה!

פרק 21 | להגיע לשפל המדרגה

בתקופה שבין השנים 1971 (בהיותי בן שלושים ואחת) ועד לשנת 1974 גדל המוניטין שזכיתי לו בשירות הציבורי בקצב בזק. זו הייתה גם התקופה שבמהלכה התדרדרתי יותר מכל בחיי האישיים. פופולאריות והתדרדרות מופיעים בד בבד בחייהם של מבשרים רבים.

המוניטין שיצא לי כמבשר, מחבר ודובר-רדיו התפשט ברחבי היבשת ומעבר לה. כתבתי שישה ספרים שזכו לתפוצה נרחבת. חלקם אף תורגמו לשפות הודיות אחרות. קן טיילור (מחבר The Living Bible), פגש אותי בשנת 1971 וביקש ממני להוציא לאור את ספרי "למצוא את רצון אלוהים", בבית ההוצאה שלו בארה"ב. הספר אכן יצא בשנת 1972 דרך בית ההוצאה "Tyndale House". תכנית הרדיו השבועית שלי שודרה בדרום מזרח אסיה. הוזמנתי לנאום בכנסים בסינגפור, אנגליה ואוסטרליה ובמקומות רבים ברחבי הודו. אני זוכר סדרה של מפגשי תחייה בה הטפתי ברציפות לאורך עשרים ואחת יום. אנשים רבים חזרו מחטאיהם וביקשו להתקרב לאלוהים. הייתי כוכב עולה בשמי הבישור.

אלא שלכל אורך התקופה הזו, בתוכי פנימה חלה התדרדרות. כלפי חוץ, התנהלו חיי ללא דופי. גם בענייני הכספים נהגתי ביושר. אלא שבחיי המשפחה ובחיי המחשבה בממד האישי נחלתי תבוסה. איש מבין מאזיני הרדיו שלי, או בקרב הקהל ברחבי העולם לא ידע על כך, שכן הטפתי עדיין במלוא הגבורה. לכל אורך התקופה, לא חלה כל ירידה ביכולת שהייתה לי לממש את מתנת הבישור.

למעשה, כשביקרתי במלבורן בדצמבר 1973, הכריז עלי אחד העיתונים כאחד המטיפים הטובים ביותר שנשמע קולו עד אז. הטפתי על הניצחון על החטא ובה בשעה בחיי המחשבה שלי ניכרה התבוסה. מאמינים לרוב ייטו לקשור בין היותך מטיף מחונן להיותך אדם רוחני. שמרתי עותק מהעיתון ההוא, להזכיר לעצמי שאדם עשוי להיות מטיף עילאי ובה בעת להיות במצד של דרדור בממד האישי.

מתוך כך לימד אותי אלוהים לקחים חשובים מאוד:

1. ברכת אלוהים על עמלנו ופרי השירות אינם מהווים מדד לכך שחיינו מתנהלים כרצונו. טוהר ליבנו הינו המדד היחיד למצבנו הרוחני.

2. כשהשירות שלנו זוכה לברכה העצומה של אלוהים, אנו נתונים בסכנת גאווה רוחנית- הגורם העיקרי לכל הידרדרות בממד האישי.

3. אלוהים מאפשר לאנשים לממש בעוצמה את מתנות הרוח גם כשהם חיים בחטא מודע, על מנת לבחון אותם ולהיווכח האם הם מבקשים לרצות אותו או בני אדם.

4. צחות הלשון של מטיפים מחוננים ומעשי הניסים שלהם כביכול אינם מרשימים אותי עוד- כי אני מאמין במה שישוע אמר, שרבים שינבאו ויעשו נפלאות בשמו ילכו לגיהנום, משום שאת חייהם האישיים הם חיו בחטא (מתי ז: 22, 23).

לקחים אלו סייעו לי לאורך שלושים השנים האחרונות. באמצע 1974, המיאוס מחיי הצביעות הביא אותי לכדי החלטה לעזוב את השירות. לא רציתי להמשיך ולנהל חיים כפולים ולהונות אנשים. דרשתי את אלוהים בתפילה. אמרתי לו שאם הוא חפץ שאמשיך לשרתו, יהיה עליו לטבול אותי מחדש ברוח קודשו, שחיי האישיים יהלמו את מה שהטפתי. במשך שישה חודשים התפללתי מדי יום עם אח מא- מין. בינואר של 1975, אלוהים שב ומילא אותי ברוח קודשו והביא לתפנית מוחלטת בחיי.

אלוהים לא נותן את רוח קודשו למי שראוי לו, אלא למי שמבין את הצורך הנואש שיש להם בו. לא הייתי ראוי לרוח הקודש ואף איני היום. רוח הקודש הוא מתנה חינם- כמו סליחת החטאים. מאז אותם ימים השתנו חיי לגמרי. הם מתקדמים "מְכַבֵּד לְכָבוֹד". חסד אלוהים ניתן לי בשפע, חוטא אומלל הראוי לאש הגיהנום. אני מודה לאלוהים שישוע לא בא "לְקַרֵּא הַצְּדִיקִים לְתִשׁוּבָה כִּי אִם-לְחַטָּאִים".

היה עלי להגיע לשפל המדרגה, לנחול תבוסה מוחצת ולהישבר לגמרי, בטרם יכול היה אלוהים להש- לים את מה שחפץ לעשות בליבי ודרכי.

שתי תוצאות היו למשבר הזה:

1. אני אתקשה מאוד להתמלא גאווה, לא משנה מה אלוהים עושה דרכי, או לחשוב שאני "משהו".

2. אני אתקשה מאוד לבוז לכל חוטא או מאמין שהדרדר, לא משנה כמה עמוק הוא נפל.

כך הכין אותי אלוהים, לבנות את קהילתו, שישה חודשים מאוחר יותר. הללויה!

פרק 22 | האצלת גבורה מחודשת

אלוהים מניח לדברים רבים בחיינו לשבור אותנו על מנת להניענו לדבוק בו. לקראת סוף 1974, לאורך חמש עשרה השנים שחלפו, אלוהים שבר אותי בדרכים שונות. רבים מזקני הקהילות הבי- נו אותי שלא כראוי, קינאו בשירות שלי, דחו אותי וגרמו לי לדכדוך. פעם אחר פעם נכשלתי בחיי האישיים. אנני ואני עברנו תקופות של מצוקה כלכלית חמורה. ואם לא די בכך, כשעברנו לבנגלור, חליתי.

תמיד הייתי אדם בריא. אולם מיד כשעברנו לבנגלור, ב 1972, לקיתי בקצרת חמורה וסבלתי התקפים חוזרים. המצב היה כה אנוש, שהתקשיתי לישון ונאלצתי לשבת על כיסא במרביית הלילות. היה עלי להזליף לפה תרופות כדי להקל על הנשימה. אנשים אמרו לי שבנגלור הוא המקום הגרוע ביותר לסובלים מקצרת. עם זאת, ידעתי כי אלוהים הדריך אותי ואת אנני לעבור לבנגלור. ברור היה לכן שזו התקפה מהשטן שתכליתה לגרום לי לעזוב.

באמצע 1974, קיבלתי הצעה לעמוד בראש הקהילה הבפטיסטית בבנגלור. אמרתי להם שאבשר מדי יום ראשון בבוקר ובערב בשני תנאים: אחד, שלא יקראו לי "רועה קהילה" משום שתיעבתי את התארים הדתיים. שנית, שלא אקבל מהם משכורת, כי רק כך אוכל להטיף בפניהם את האמת כולה. הם הסכימו ברצון והתחלתי לבשר באותה קהילה. אלא שהצורך הרוחני בחיי האישיים היה נואש. התחלתי להתפלל עם מאמין עמית, שחש בדומה. עם זאת נדמה היה שלא חל כל שינוי, חודש אחר חודש.

בינואר, 1975 מנהיג מהתנועה הכריזמטית הגיע לבנגלור למספר מפגשים. קראתי את ספריו והתב-רכתי מאוד מהלימוד המאוזן שלו על הטבילה ברוח הקודש. נכחתי במפגשים איתו וביקשתיו לנאום בקהילה ביום ראשון, הוא הסכים בשמחה.

לפני האסיפה באותו יום ראשון, שאל אותי אלוהים אם אני נכון לעמוד בפני הקהילה שלי ולהודות שאני צבוע. השבתי "כן ישוע". אנו לא מחויבים להתוודות בפומבי על חטאינו, אולם במקרה שלי, הונית את כלל הקהילה. הגעתי לנקודת שפל בחיי באישיים והייתי נכון לעשות הכול ולשלם כל מחיר, כדי שאלוהים יפגשני.

אותו מטיף נהג תמיד, בסוף האסיפות להזמין לקדמת הבמה את מי שביקשו תפילה. תכננתי להיות הראשון לצעוד קדימה ולהתוודות על הצביעות שלי. אלא שלמרבית הפלא באותו יום ראשון, הוא לא השמיע הזמנה כזו, כך שלא ניתנה לי הזדמנות להתוודות בפומבי. חשתי שאלוהים ראה את נכונותי להקריב את המוניטין שלי וזה כל מה שהוא רצה. הנחתי את ה"יצחק" שלי על המזבח ואלוהים השיבו אלי.

בתום האסיפה הזמנתי את המבשר לביתי לארוחת צהריים. לאחריה, עלינו לחדר בקומה העליונה וס-פרתי לו כמה נזקקתי לגבורת אלוהים. "זה לא ייתכן זאק", הוא אמר לי, "שאלוהים יקרא לך לשירותו ואז יסרב לתת לך את גבורתו". באומרו כן, האירה אמונה בליבי- האמנתי שאלוהים ענה לתפילתי, לגבורה. כרענו ברך והוא התפלל עבורי. התפללתי והודיתי לאלוהים שענה לתפילתי. בעשותי כן, הברות מוזרות שלא הייתה לי כל כוונה לבטא, מילאו את פי. שבתי להתפלל באנגלית ומצאתי עצמי מבטא שוב הברות מוזרות שלא יכולתי להבין. זה הביך אותי אולם לבי נמלא אושר. התפללנו רק כמה דקות. כשקמתי מהתפילה שאלתי אותו מה הוא שמע והוא השיב שהוא שמע אותי מדבר בלשונות! אשתי אמרה לי לאחר מכן, שבראותה אותי היא ידעה שמהשוו נפלא קרה לי –פני האירו. אלוהים אכן פגש אותי -מאז דבר לא נותר כשהיה.

לא שחדלתי מאז לעשות טעויות או שלא חוויתי נפילות ואף הטיפוס מעלה לא נעשה מאז נוח וקל. אולם אוכל לומר שהכיוון הכללי של חיי התהפך באותו יום- 12 ינואר 1975. הגרף של חיי החל לטפס מעלה ועודנו. שלוש שנים אחת שנה חלפו מאותו יום מבורך וחיי לא שבו לקדמותם. אם תתבונן מקרוב בגרף הזה, תגלה שהוא לא ישר אלא גלי. לכל אורכו, יש עליות קטנות ומורדות אולם הגרף עצמו נע בהתמדה מעלה. הגלים הולכים וקטנים ככל שאני מתקרב לאלוהים. אני לא מושלם, אולם אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל-אֱשֶׁר לִפְנֵי. נוסף על זאת, למפגש שלי עם אלוהים הייתה השלכה מופלאה, ריפוי מוחלט מהקצרת.

גיליתי לבסוף מה הם "חיי ברית חדשה ברוח הקודש" – החיים שישוע רכש על הצלב לקהילתו ומסר לה ביום שבעת השבועות.

הללויה!

פרק 23 | התמלאות ברוח הקודש וכל מה שבא אחר כך

רעייתי ואני השתייכנו לקהילת האחים האוונגליסטית מיום לידתנו מחדש. זה הקשה עלינו לקבל את הדוקטרינה של הטבילה ברוח הקודש ואת מתנת הלשונות. חוויתי משהו מהאצל הרוח ב 1963; והייתי אף נכון לקבל את מתנת הלשונות לו אלוהים היה נותן לי. נהגתי להקשיב ללא מעט קלטות

על הטבילה ברוח הקודש אולם לאנני הייתה דעה קדומה בנושא. היא לא רצתה שאקשיב לקלטות מחשש שאהפוך לפנטקוסטאלי.

עם זאת, אף היא עצמה חשה את אותו צורך נואש. בהיותה סטודנטית, הייתה אנני פעילה מאוד, היא חלקה את עדותה במכללה ובכלא הנשים וכו'. כעת הייתה נשואה למשרת אלוהים במשרה מלאה, שלא הייתה לו התגלות ברורה לגבי המשרה שלו. להשכיר בית, לא היה לנו די כסף וגרנו בחדר אחד בבית הוריי. בננו הראשון זה אך נולד והיה עליה לטפל בו. גירדנו כל פרוטה כדי לקנות אבקת חלב מדי חודש. הלחץ הזה הביא את אנני למצב של ייאוש.

באחד הימים ב-1969, מאמינה שאנני הכירה, הזמינה אותה לתפילה בביתה. אנני הצטרפה אליה וכשהיא שבה מיד הבחנתי שהיא עברה מהפך מוחלט. היא קרנה. משהו קרה לה. היא סיפרה לי על זעקתה לאלוהים בחודש האחרון, מתוך הצורך הנואש. באותו אחר הצהריים אלוהים פגש אותה, מילא אותה ברוח הקודש ואף נתן לה את מתנת הלשונות. היא הייתה זו שהתנגדה עד אז בתוקף למתנה הזו. אלוהים ניתץ את הדעה הקדומה ופגש אותה. היא החלה להתפלל שגם אני אקבל את המתנה הזו. היא מעולם לא אמרה לי שהיא מתפללת עבורי ואף לא דחקה בי לדרוש את המתנה הזו, היא רק התפללה בסתר.

יותר מחמש שנים מאוחר יותר, אלוהים ענה לתפילתה ופגש גם אותי. אלא שיום לאחר שאלוהים פגש אותי התחלתי לפקפק בחוויה שעברתי. האומנם התמלאתי ברוח הקודש, האומנם קיבלתי את המתנה האמיתית של דיבור בלשונות או שאולי רק המצאתי את ההברות שביטאתי?

חשתי שאם אומנם התמלאתי ברוח הקודש, אז הוכחה אחת לכך תהיה התגלות חדשה של הכ-תובים (שנכתבו ברוח הקודש). החלטתי לקרוא את הברית החדשה מראשיתה- החל במתי פרק א. קראתי את השושלת של המשיח, מבלי שהתעוררה בי השראה, אולם כשהגעתי לפסוק 20, המילים הלמו בי: "כִּי הַנּוֹצֵר בְּקִרְבָּהּ מְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ הוּא". חשתי שאלוהים מדבר איתי ישירות. הנוצר בליבי יום קודם מרוח הקודש הוא!! הייתי כה מאושר שהיללתי את אלוהים על הביטחון הזה.

אלוהים החל לדבר איתי מהפסקה הזו. ראשית, כשם שמרים לבדה ידעה מה רוח הקודש עשה בה, גם כשמרבית הסובבים לא הבינו אותה, כן גם אני ידעתי מה אלוהים עשה בי, אולם מרבית הסובבים לא הבינו אותי. שנית, כשם שרוח הקודש בא על מרים כדי ליצור בקרבה את ישוע, כן הרוח בא גם עלי כדי ליצור את המשיח בקרבי. אלוהים אמר לי שמתנת הדיבור בלשונות לגמרי לא הובנה כראוי ודובר בה רעות; ועתה עלי לפאר את המתנה הזו בחיים מסורים למשיח כדי שאנשים ישובו להאמין בה. זה מה שרדפתי לאורך שלוש ואחת השנים האחרונות.

מאותו רגע, כמו נפתחו עלי שערי שאול בהודו. השמועה פשטה בכל הקהילות כמו אש בשדה קוצים, "זק פונאן מתפלל בלשונות!" היום, מתנת הדיבור בלשונות זוכה יותר לכבוד בהודו, וההתנגדות שככה כי אלפי מאמינים קיבלו את המתנה הזאת. אולם ב-1975, הדברים נראו אחרת. אנשים הפיצו שמועות שאני מושך לאנשים בלשון כדי לגרום להם לדבר בלשונות. השטן חגג עם עמיתיו הרכלנים, אותי זה לא הרתיע. אני אפילו לא קיוויתי לדבר בלשונות ואלוהים נתן לי את המתנה הזאת. וכשם שהוא הזהיר אותי, מרבית האנשים לא הבינו אותי.

התחלתי ללמד בקהילה בה הטפתי את היסוד על פי הכתובים לטבילה ברוח הקודש. שבוע אחרי שבוע לימדתי על כך ומעטים שהיו מודעים לחוסר האונים שלהם נעשו רעבים לזה בחייהם. יזמנו עבורם מפגשי תפילה שבועיים.

שלושה חודשים אחר כך, הגיע לבנגלור מטיף כריזמטי וביקשתי ממנו לדבר בקהילה הבפטיסטית שלנו. במפגשים האלה כמה מחברי הקהילה הונחו לטבילה ברוח הקודש. והבפטיסטים נעשו מודאגים מאוד...

השטן זעם, אולם אלוהים פעל בדרכו הריבונית לממש את מטרותיו ודאג לי באהבתו.

אלמלא הטבילה רבת העוצמה ברוח הקודש שקיבלו השליחים בחג השבועות, שהפכה אותם לעדים נלהבים למשיח אשר נשאו את הבשורה לכל מקום, לא היו בעולם היום מאמינים במשיח. אין פלא, לכן, שהשטן הפך את הטבילה ברוח הקודש לדוקטרינה הכי שנויה במחלוקת ולחוויה הניתנת לזיוף בקלות הרבה ביותר בקרב המאמינים בעולם היום.

כשהטפתי על הטבילה ברוח הקודש בקהילה הבפטיסטית במהלך ששת החודשים הראשונים של 1975 זה הפריע לרבים משום שזה לא הסתדר עם "המסורת של קהילתם". ישוע ושליחיו אף הם נתקלו בעימות עם המסורת בכל מקום בו הטיפו (מרקוס ז:12).

ביוני 1975, הוזמנתי לכמה מפגשים באנגליה. באחד הבקרים דיבר אלי אלוהים בברור כפי שלא שמעתי מעולם. לא הבנתי אז את המשמעות של כל דבריו. אולם במבט לאחור היום, אני מבין שאלוהים עודד והכין אותי לפרק חדש בחיי ובשירות שלי. לא היה לי מושג כי הוא עתיד להזניק אותי לתוך המהלך הזה מיד עם שובי לבנגלור. מדהים כיצד אלוהים מעודד אותנו מראש כשהוא רואה כי נכוננו לנו מים סוערים.

בשובי, גיליתי כי המסר שהטפתי עורר התמרמרות רבה בקהילה. אלוהים איננו אלוהי מבוכה, כי אם אלוהי שלום. קראתי לזקני הקהילה והודעתי שאין לי כל רצון לעורר מבוכה או לפלג את קהילתם בשל עניין הטבילה ברוח הקודש. אם הם רוצים שאעזוב, אעזוב בשקט. הם מצידם ביקשו שאעזוב "מיד!" שאלתי אם אוכל לשאת מסר פרידה ביום ראשון הקרוב והם השיבו בשלילה. למחרת, על כל פנים, הם נחו מזעפם והסכימו לתת לי לדבר.

הטפתי את מסר הפרידה בפני הקהילה ביום ראשון, ה-17 לאוגוסט, 1975. אמרתי להם שהם עומים דים בפני החלטה מכריעה, כמו בני ישראל בגבולות הארץ המובטחת. בידם הרשות להתקדם הלאה לחיים ברוח הקודש או להמשיך ולנדוד במדבר של המסורות הדתיות. בתום דברי, קם עמית לשירות בקהילה והודיע על עזיבתו, מאחר והקהילה דחתה את המסר שלי.

מסיף שדיבר בקהילה ארבעה חודשים קודם לכן, ניבא בדברתו שאם הקהילה תדחה את הלימוד שלי על השירות של רוח הקודש, אלוהים יעקור אותי מקרבם וישתמש בי בגבורה ברחבי הודו, בנפרד מהם.

זו הייתה אחריתה של תקופה בחיי ובשירות שלי. אלוהים תכנן לי משהו חדש אולם באותה עת הייתי נבוך ולא ידעתי מה צופן העתיד. הייתי על מפתן השירות שלקראתו אלוהים הכשיר אותי משך כל אותן שנים - לעשות תלמידים ולבנות את גוף המשיח. שירות שיעורר התנגדות עזה ורדיפה, כפי שמעולם לא חוויתי עד אז, מצד כל קבוצות המאמינים כמעט. אלוהים לא ינסה אותנו למעלה מכוחנו. הוא לא הניח לי לעמוד בפני התנגדות כזו עד אז. נדרשו שלי שש עשרה שנות הכנה.

באותו יום ראשון, לאחר שעזבנו שנינו את הקהילה, לא ידענו מה הדבר הבא שעלינו לעשות. החלטנו להיפגש באותו ערב לתפילה בביתי. לא היו לנו כל תכניות להקים קהילה חדשה. בתום התפילה החלטנו להיפגש שוב במהלך השבוע לתפילה והתחברות. ביליתי את שלושת הימים הבאים בצום ותפילה, בדרישה להדרכה מאלוהים. שבוע אחר כך הצטרפו אלינו כמה משפחות והתחלנו להיפגש ארבע פעמים בשבוע, לבלות שעות רבות בתפילה ובצום. במבט לאחור היום, אנו מגלים שבמהלך ימי הצום והתפילה האלה נזרע "תינוק". זה היה ראשיתו של "גוף" - ביטוי מקומי לגוף המשיח.

באותה עת, רועה קהילה קשיש, אמריקני מקהילה פנטקוסטאלית שפרש, שאל אם אסכים לקחת את מקומו. השבתי מיד בשלילה. ידעתי שאלוהים אינו חפץ ששוב אצטרף לקהילה עם שיוך דתי. אלוהים חפץ בנאד-יין חדש, בבנגלור.

כך התקדמנו, יום אחר יום - מודרכים ברוח הקודש כשם שעמוד הענן הדריך את בני ישראל במדבר. זו הייתה תקופה מלהיבה - עשינו שגיאות ולמדנו מהם. לא ידענו למשל, כיצד לממש את מתנות הרוח. למרבה השמחה, איש מאיתנו לא הגיע מרקע פנטקוסטאלי. כל מה שלמדנו היה מהכתובים בלבד.

זאק ואנני פונן שירתו את האדון יחדיו בהודו מעל 37 שנים בעשיית תלמידים ובניית קהילה לאדונינו ישוע.

בעברו שרת זאק כקצין בצי ההודי, ואנני הייתה רופאה. יש להם ארבעה בנים שאף הם תלמידי ישוע המשיח.

למדנו מתוך ניסוי ותהייה על מתנת הנבואה, מיני לשונות, פירוש לשונות ועל מתנת הרפואה. מספר האנשים שהגיעו למפגשים שלנו גדל אט לעשרים ואז לשלושים. היו חברים כנים והיו מי שבאו רק כדי לקבל עזרה כלכלית. הבחנה לא הייתה לנו אז, מתחזים הונו אותנו מספר פעמים, אולם מהטעויות שלנו למדנו.

היינו רחוקים מלהיות מושלמים, אולם היינו נחושים להתקדם לקראת השלמות. זה היה השלב הבא....

